

Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
E. SHARPSTON
fremsat den 25. juli 2018¹

Sag C-377/16

**Kongeriget Spanien
mod**

Europa-Parlamentet

»Indkaldelse af interessetilkendegivelser – kontraktansatte – chauffører – Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – artikel 21 og 22 – forordning nr. 1 – artikel 1, 2 og 6 – EU-institutionernes brug af sprog – EU-tjenestemandsvedtægten – artikel 1d – ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte – artikel 82 – forskelsbehandling på grund af sprog«

1. Ved dette søgsmål, som er anlagt i henhold til artikel 263 TEUF, har Spanien nedlagt påstand om annullation af en indkaldelse af interessetilkendegivelser fra Europa-Parlamentet for ansøgere til ansættelse som chauffører (herefter »stillingsopslaget«). Spanien har især gjort gældende, at stillingsopslaget har tilsidesat reglerne om EU-institutionernes brug af sprog i forordning nr. 1² for så vidt angår kommunikationen mellem ansøgere og Det Europæiske Personaleudvælgelseskontor (herefter »EPSO«), og at dets bestemmelser om krav om, at ansøgere skal have engelsk, fransk eller tysk som andet sprog, har udgjort forskelsbehandling, som er forbudt ved både Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder³ og ved EU's vedtægt for tjenestemænd og ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte⁴.
2. Parlamentet har afvist disse påstande og gjort gældende, at Domstolen bør forkaste søgsmålet⁵.

1 – Originalsprog: engelsk.

2 – Rådets forordning af 15.4.1958 om den ordning, der skal gælde for Det Europæiske Økonomiske Fællesskab på det sproglige område (EFT 1952-1958, s. 59), med senere ændringer.

3 – EUT 2010, C 83, s. 389 (herefter »chartret«).

4 – Forordning nr. 31/EØF, 11/Euratom, om vedtægten for tjenestemænd og om ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Det Europæiske Atomenergifællesskab (EFT 1959-1962(I), s. 135), med senere ændringer (herefter »tjenestemandsvedtægten«).

5 – Jf. også for så vidt angår påstande af lignende karakter sag C-621/16 P, Kommissionen mod Italien, der i øjeblikket verserer for Domstolen. En række spørgsmål, der er rejst i den pågældende sag, er af samme eller lignende karakter som de spørgsmål, der er rejst i den foreliggende sag. Min kollega, generaladvokat Bobek, fremsætter sit forslag til afgørelse i denne sag den 25.7.2018.

3. I en Union, hvis motto er »*in varietate concordia*«, og hvor fri bevægelighed er en grundlæggende rettighed, kan sprogene få en særlig betydning⁶. Hvis det europæiske projekt skal bevæge sig fremad, skal det ikke desto mindre anerkende de praktiske realiteter i verden, som den er, og det gælder særligt, hvor der er 552 mulige kombinationer mellem to tilfældige 24 officielle sprog⁷. Dette er, hvad nærværende forslag til afgørelse i det væsentlige omhandler.

Retsforskrifter

Traktaten om Den Europæiske Union

4. Artikel 3, stk. 3, TEU fastsætter, for så vidt som det er relevant for dette forslag til afgørelse:

»[...]

[Den Europæiske Union] respekterer medlemsstaternes rige kulturelle og sproglige mangfoldighed og sikrer, at den europæiske kulturarv beskyttes og udvikles.«

Traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde

5. Artikel 24 TEUF bestemmer:

»[...]

Enhver unionsborger kan skrive til enhver af de institutioner eller organer, der er nævnt i denne artikel eller i artikel 13 i traktaten om Den Europæiske Union [⁸], på et af de i artikel 55, stk. 1, [TEU] nævnte sprog [⁹] og få svar på samme sprog.«

6. Artikel 342 TEUF er affattet således:

»Med forbehold af de i statuten for Den Europæiske Unions Domstol fastsatte bestemmelser fastlægger Rådet ved forordning med enstemmighed den ordning, der skal gælde for Unionens institutioner på det sproglige område.«

Chartret

7. Chartrets artikel 21, stk. 1, har følgende ordlyd:

»Enhver forskelsbehandling på grund af køn, race, farve, etnisk eller social oprindelse, genetiske anlæg, sprog, religion eller tro, politiske eller andre anskuelser, tilhørsforhold til et nationalt mindretal, formueforhold, fødsel, handicap, alder, seksuel orientering eller ethvert andet forhold er forbudt.«

6 – Jf. i denne henseende dom af 11.7.1985, Mutsch (137/84, EU:C:1985:335, præmis 11). En lærd og underholdende analyse af den lingvistiske og kulturelle baggrund for sprogene i Den Europæiske Union findes i G. Dorren, *Lingo – A language spotter's guide to Europe*, Profile Books, London, 2014.

7 – De aktuelle sprog er bulgarsk, dansk, engelsk, estisk, finsk, fransk, græsk, irsk, italiensk, kroatisk, lettisk, litauisk, maltesisk, nederlandsk, polsk, portugisisk, rumænsk, slovakisk, slovensk, spansk, svensk, tjekkisk, tysk og ungarsk. Jf. artikel 1 i forordning nr. 1, som senest ændret ved Rådets forordning (EU) nr. 517/2013 af 13.5.2013 om tilpasning af visse forordninger, beslutninger og afgørelser vedrørende frie varebevægelser, frie personbevægelser, selskabsret, konkurrencepolitik, landbrug, fødevarerikkerhed og veterinær- og plantesundhedspolitik, transportpolitik, energi, beskatning, statistikker, transeuropæiske net, retsvæsen og grundlæggende rettigheder, retfærdighed, frihed og sikkerhed, miljø, toldunionen, eksterne forbindelser, udenrigspolitik og sikkerheds- og forsvarspolitik samt institutioner på grund af Republikken Kroatiens tiltrædelse (EUT 2013, L 158, s. 1).

8 – Disse omfatter Parlamentet.

9 – De omhandlede sprog er sammenfaldende med de i fodnote 7 ovenfor nævnte.

8. Chartrets artikel 22 har følgende ordlyd:

»Unionen respekterer den kulturelle, religiøse og sproglige mangfoldighed.«

Forordning nr. 1

9. Ved forordning nr. 1 udøver Rådet de beføjelser, det har fået tildelt ved det, der nu er artikel 342 TEUF, til at fastsætte regler for bl.a. brugen af sprog af og inden for Den Europæiske Unions institutioner. I den gældende version af forordningen hedder det:

»1. De officielle sprog og arbejdssprogene for Unionens institutioner er bulgarsk, dansk, engelsk, estisk, finsk, fransk, græsk, irsk, italiensk, kroatisk, lettisk, litauisk, maltesisk, nederlandsk, polsk, portugisisk, rumænsk, slovakisk, slovensk, spansk, svensk, tjekkisk, tysk og ungarsk.

2. Dokumenter, som en medlemsstat eller en person, der er undergivet en medlemsstats jurisdiktion, retter til [Den Europæiske Unions] institutioner, kan efter afsenderens valg affattes på et af de officielle sprog. Svaret skal affattes på det samme sprog.

3. Dokumenter, som en [...]institution [i Den Europæiske Union] retter til en medlemsstat eller til en person, der er undergivet en medlemsstats jurisdiktion, skal affattes på denne stats sprog.

4. Forordninger og andre dokumenter, der er almengyldige, affattes på de officielle sprog.

5. *Den Europæiske Unions Tidende* udkommer på de officielle sprog.

6. [Den Europæiske Unions] institutioner kan i deres forretningsorden fastsætte de nærmere regler for denne ordning på det sproglige område.

7. Den sproglige ordning for sagerne ved Domstolen fastlægges i dennes procesreglement.

8. Har en medlemsstat flere officielle sprog, bestemmes det efter anmodning fra den pågældende stat, hvilket sprog der skal anvendes på grundlag af de almindelige regler i den pågældende stats lovgivning.«

Vedtægten for tjenestemænd og ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i EU

10. Tjenestemandsvedtægtens artikel 1 bestemmer:

»Denne vedtægt gælder for Unionens tjenestemænd.«

11. Artikel 1a, stk. 1, bestemmer:

»Ved anvendelsen af denne vedtægt betyder »tjenestemand i Unionen« enhver person, der i henhold til denne vedtægt er udnævnt til en fast stilling i en af Unionens institutioner i kraft af et ansættelsesbrev udstedt af denne institutions ansættelsesmyndighed.«

12. Artikel 1d har følgende ordlyd:

»1. Ved anvendelsen af denne vedtægt er enhver form for forskelsbehandling på grund af køn, race, hudfarve, etnisk eller social oprindelse, genetiske anlæg, sprog, religion eller tro, politiske eller andre anskuelser, tilhørsforhold til et nationalt mindretal, formueforhold, fødsel, handicap, alder eller seksuel orientering forbudt.

[...]

6. Da princippet om ligebehandling og princippet om proportionalitet skal overholdes, skal enhver fravigelse fra dette princip begrundes objektivt og rimeligt og under henvisning til legitime målsætninger af almen interesse inden for rammerne af personalepolitikken [...]«

13. Tjenestemandsvedtægtens artikel 5, stk. 1, bestemmer, at stillingerne i henhold til tjenestemandsvedtægten inddeles efter deres art og vigtigheden af de opgaver, de vedrører. I henhold til artikel 5, stk. 4, er en oversigt over de forskellige stillingsbetegnelser anført i bilag I.

14. Kapitel 1 i afsnit III i tjenestemandsvedtægten har overskriften »Ansættelse« og omfatter artikel 27-34. Artikel 27 er affattet således:

»Det skal ved ansættelse tilstræbes, at institutionen råder over de bedst kvalificerede tjenestemænd, både med hensyn til kompetence, arbejdsindsats og integritet, og at disse udvælges på et så bredt geografisk grundlag som muligt blandt statsborgerne i Unionens medlemsstater. Ingen stillinger kan forbeholdes borgere fra en bestemt medlemsstat.

[...]«

15. Artikel 28 har følgende ordlyd:

»Til tjenestemand kan kun udnævnes en person, der:

[...]

f) beviser, at han har indgående kundskaber i et af Unionens sprog og tilfredsstillende kundskaber i et andet af Unionens sprog i det omfang, dette er nødvendigt for hans hverv.«

16. Bilag III til tjenestemandsvedtægten har overskriften »Udvælgelsesprocedure«. Det indeholder en række detaljerede bestemmelser om måden, hvorpå udvælgelsesprocedurer for ansættelse af tjenestemænd skal organiseres.

17. Et dokument med overskriften »Ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Den Europæiske Union« (herefter »ansættelsesvilkårene«) er tilknyttet tjenestemandsvedtægten. I henhold til ansættelsesvilkårenes artikel 1 er alle, der er ansat ved kontrakt i Den Europæiske Union, »kontraktansatte«.

18. Ansættelsesvilkårenes artikel 3a, stk. 1, bestemmer:

»Ved »kontraktansat« forstås i disse ansættelsesvilkår den, der uden at blive ansat i en af stillingerne i den liste over stillinger, der findes som bilag til den afdeling i budgettet, der vedrører den pågældende institution, ansættes for at arbejde på del- eller heltidsbasis: a) i en institution med henblik på at varetage manuelle eller administrative støttefunktioner [...]«

19. Ansættelsesvilkårenes artikel 3b bestemmer:

»Ved »kontraktansat til varetagelse af hjælpefunktioner« forstås i disse ansættelsesvilkår den, som en institution ansætter [...]:

[...]

- b) for at erstatte en af følgende personer, hvis denne midlertidigt er ude af stand til at udøve sine funktioner, og mulighederne for midlertidig overførsel af en af institutionens tjenestemænd er blevet undersøgt [...]«

20. Ansættelsesvilkårenes artikel 80 indeholder en række generelle bestemmelser om kontraktansatte. Særligt gives der i stk. 1 mulighed for at inddele disse ansatte i fire ansættelsesgrupper svarende til de arbejdsopgaver, de skal udføre. I henhold til stk. 2 beskrives arbejdsopgaverne for ansættelsesgruppe I som »[m]anuelt arbejde og administrative støttefunktioner, som udføres under tilsyn af tjenestemænd eller midlertidigt ansatte«. Stk. 4 bestemmer bl.a., at tjenestemandsvedtægtens artikel 1d finder tilsvarende anvendelse.

21. Ansættelsesvilkårenes kapitel 3 har overskriften »Ansættelsesvilkår« og omfatter artikel 82-84. For så vidt som det er relevant for den foreliggende sag, er artikel 82 affattet således:

»1. Kontraktansatte udvælges på et så bredt geografisk grundlag som muligt blandt statsborgere i medlemsstaterne uden hensyn til race eller etnisk tilhørsforhold, politisk, filosofisk eller religiøs overbevisning, alder eller handicap, køn eller seksuel orientering og uafhængigt af civilstand eller familiemæssige forhold.

[...]

3. Som kontraktansat kan kun ansættes en person, der:

[...]

- e) forelægger bevis for indgående kendskab til et af Unionens sprog og tilfredsstillende kendskab til et andet af disse sprog, i det omfang det er nødvendigt for udførelsen af hans hverv.

[...]

5. [EPSO] yder efter anmodning fra de enkelte institutioner bistand til institutionerne vedrørende udvælgelse af kontraktansatte og især til fastlæggelse af indholdet af prøverne og tilrettelæggelsen af udvælgelsesprocedurerne. Kontoret drager omsorg for, at udvælgelsesprocedurerne for kontraktansatte er gennemsigtige.

[...]«

22. Ansættelsesvilkårenes artikel 85, stk. 1, har følgende ordlyd:

»Ansættelseskontrakten for de i artikel 3a nævnte kontraktansatte, der ansættes til udførelse af ikke-kerneopgaver, kan indgås på bestemt tid for en periode på mellem mindst tre måneder og højst fem år. Kontrakten kan kun forlænges én gang for en periode på ikke over fem år. Den første kontrakt og den første forlængede kontrakt skal indgås for mindst seks måneder i ansættelsesgruppe I og mindst ni måneder i de øvrige ansættelsesgrupper. Enhver yderligere forlængelse skal være på ubestemt tid.

[...]«

23. Artikel 88 bestemmer:

»Ved ansættelse af de i artikel 3b nævnte kontraktansatte:

- a) indgås kontrakterne på bestemt tid; kontrakterne kan forlænges

- b) [kan] den samlede ansættelsestid i en institution, heri medregnet en eventuel forlængelse af kontrakten, [...] ikke overstige seks år.«

Sagens baggrund, retsforhandlingerne og parternes påstande

24. Den 11. april 2016 besluttede Parlamentets Præsidium, i betragtning af de seneste terrorangreb i Bruxelles¹⁰, at transportydelser til medlemmerne udelukkende skulle leveres ved hjælp af interne ressourcer. Som følge af denne beslutning offentliggjorde Parlamentet den 14. april 2016 en indkaldelse af interessetilkendegivelser med overskriften »Kontraktansatte – ansættelsesgruppe I – chauffører (M/K) – EP/CAST/S/16/2016« i *Den Europæiske Unions Tidende*¹¹. Formålet med stillingsopslaget var at oprette en database over ansøgere, der ville kunne ansættes som kontraktansatte i ansættelsesgruppe I. Ifølge afsnit I i stillingsopslaget (med overskriften »Indledning«) var der ca. 110 ledige stillinger. Endvidere blev det anført, at stillingsbeskrivelsen var »chauffør«, og at der hovedsagelig var tale om stillinger i Bruxelles.

25. Stillingsopslagets afsnit II, med overskriften »Stillingsbeskrivelse«, havde følgende ordlyd:

»Arbejde som chauffør under tilsyn af en tjenestemand eller en midlertidigt ansat. Der kan f.eks. være tale om følgende opgaver:

- befordring af fremtrædende personer og af tjenestemænd og andre ansatte i Europa-Parlamentet, navnlig i Bruxelles, Luxembourg og Strasbourg, men også i andre medlemsstater og tredjelande
- befordring af besøgende (medlemmer af diplomatkorpsset og andre fremtrædende personer)
- transport af varer eller dokumenter
- transport af post
- korrekt anvendelse af køretøjet, især hvad angår dets teknologiske funktioner
- sikker befordring af personer og varer under overholdelse af det pågældende lands færdselsregler
- eventuelt på- og aflæsning af køretøjer
- eventuelt kontorarbejde eller logistisk støtte.

[...]«

26. Stillingsopslagets afsnit IV havde overskriften »Adgangsbetinger«. Punkt C i dette afsnit vedrørte ansøgernes sprogkundskaber. Det indeholdt krav om, at ansøgerne skulle have kendskab til to af Den Europæiske Unions officielle sprog. For så vidt angik »hovedsproget« som omhandlet i punkt C fremgik det, at ansøgerne skulle have indgående kendskab (mindst niveau C1) til et af de 24 officielle sprog. For så vidt angår det andet sprog indeholdt det krav om »tilfredsstillende kendskab (niveau B2)« til engelsk, fransk eller tysk¹².

10 – Den 22.3.2016 om morgenen fandt tre koordinerede selvmordsbombeangreb sted i Belgien. To af dem skete i Zaventem-lufthavnen og et ved Maalbeek-metrostationen i det centrale Bruxelles. 32 civile og 3 gerningsmænd blev dræbt, og over 300 mennesker blev såret.

11 – EUT 2016, C 131 A, s. 1. Stillingsopslaget blev offentliggjort på alle de officielle sprog.

12 – De angivne sprogniveauer er baseret på den fælles europæiske referenceramme for sprog. Jf. punkt 45-47 nedenfor.

27. For så vidt angår begrundelsen for begrænsningen af valget af andet sprog fremgik følgende af punkt C i afsnit IV:

»I overensstemmelse med Domstolens dom (Store Afdeling) i sag C-566/10 P, Den Italienske Republik mod Kommissionen, skal Europa-Parlamentet inden for rammerne af denne indkaldelse af interessetilkendegivelser begrunde, hvorfor valget af sprog 2 er begrænset til et mindre antal officielle EU-sprog.

Ansøgerne gøres således opmærksom på, at de tre sprog, der kan vælges som sprog 2 i forbindelse med denne indkaldelse af interessetilkendegivelser, er blevet fastlagt ud fra tjenestens interesse, idet alle nyansatte umiddelbart skal kunne indgå i det daglige arbejde og være i stand til at kommunikere effektivt.

På baggrund af den sproglige praksis, som længe har været gældende i forbindelse med Europa-Parlamentets interne kommunikation, og tjenestegrenenes behov i forbindelse med den eksterne kommunikation og sagsbehandlingen, så er engelsk, fransk og tysk stadig de mest benyttede sprog. I bedømmelsesrapporterne fra 2013 erklærede desuden 92% af samtlige ansatte, at de havde kendskab til engelsk, 84%, at de havde kendskab til fransk, og 56%, at de havde kendskab til tysk. For ingen af de øvrige officielle sprogs vedkommende var der mere end 50% af personalet, der erklærede, at de havde et tilfredsstillende kendskab dertil.

Ud fra en betragtning om, at der skal være balance mellem tjenestens interesser og ansøgernes behov og færdigheder, jf. de særlige fagområder i denne udvælgelsesprocedure, er det derfor berettiget at kræve kendskab til et af disse tre sprog, så det sikres, at alle ansøgere, uanset hvilket sprog de har som deres officielle første sprog, behersker mindst et af disse tre officielle sprog i et sådant omfang, at de kan bruge det som arbejdssprog.

Af hensyn til ligebehandlingen skal alle ansøgere, uanset om de har et af de tre nævnte sprog som deres første officielle sprog, have et tilstrækkeligt kendskab til et *andet* sprog, som skal være et af de tre nævnte sprog.

Europa-Parlamentet har således ud fra en vurdering af ansøgernes særlige sproglige kompetencer mulighed for at afgøre, om de umiddelbart er i stand til at indgå i et miljø svarende til de rammer, hvor de vil skulle arbejde.«

28. Stillingsopslaget indeholdt en række henvisninger til EPSO¹³. Navnlig fremgik det af stillingsopslagets afsnit III, at udvælgelsesproceduren ville blive »forvaltet af Europa-Parlamentet i samarbejde med EPSO«, og afsnit VI indeholdt krav om, at ansøgerne skulle tilmelde sig elektronisk på EPSO's hjemmeside.

29. Ifølge stillingsopslagets afsnit VIII skulle navnene på de 300 ansøgere, som havde opnået flest point under udvælgelsesproceduren, og som opfyldte de almindelige og særlige betingelser, der var fastsat i stillingsopslaget, registreres i databasen over ansøgere, der ville kunne ansættes.

30. Ifølge stillingsopslagets afsnit IX skulle kontrakter indgået med udvalgte ansøgere udarbejdes i overensstemmelse med bl.a. artikel 3a i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte. Kontrakterne skulle være af et års varighed og kunne forlænges med yderligere et år, indtil de eventuelt ville blive forlænget for anden gang på ubestemt tid.

13 – EPSO blev oprettet ved Europa-Parlamentets, Rådets, Kommissionens, Domstolens, Revisionsrettens, Det Økonomiske og Sociale Udvalgs, Regionsudvalgets og Ombudsmandens afgørelse 2002/620/EF af 25.7.2002 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Personaleudvælgelseskontor (EFT 2002, L 197, s. 53).

31. Spanien har nedlagt følgende påstande:

- Indkaldelse af interessetilkendegivelser »Kontraktansatte – Ansættelsesgruppe I – Chauffører (M/K) – EP/CAST/S/16/2016« samt den database, der er oprettet i henhold til afsnit VIII deri, annulleres.
- Parlamentet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

32. Parlamentet har nedlagt følgende påstande:

- Frifindelse.
- Påstanden om annullation af databasen vedrørende stillingsopslaget forkastes.
- Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne, herunder Parlamentets omkostninger.

33. Spanien og Parlamentet har indgivet skriftlige indlæg. Under retsmødet den 25. april 2018 afgav begge disse parter mundtlige indlæg og besvarede spørgsmål fra Domstolen.

Bedømmelse

Indledende betragtninger

Antagelse af sagen til realitetsbehandling

34. Med dette søgsmål har Spanien anfægtet en indkaldelse af interessetilkendegivelser fra Parlamentet. Det har Spanien gjort på grundlag af artikel 263 TEUF, som bemyndiger Den Europæiske Unions Domstol til at prøve lovligheden af retsakter vedtaget af EU's institutioner, herunder Parlamentet, der skal have retsvirkning over for tredjemand. Udtrykket »Den Europæiske Unions Domstol« er defineret i artikel 19 TEU som »[omfattende] Domstolen [og] Retten«.

35. Normalt har Retten i henhold til artikel 256, stk. 1, TEUF kompetence til som første instans at træffe afgørelse vedrørende retsakter vedtaget af disse institutioner bortset fra sager, der i henhold til statuten for Den Europæiske Unions Domstol er forbeholdt Domstolen.

36. For så vidt angår den foreliggende sag bestemmer statuttens artikel 51 følgende: »Som en undtagelse fra bestemmelsen i artikel 256, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde har Domstolen enekompetence i de søgsmål, som er omhandlet i artikel 263 og 265 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, som er anlagt af en medlemsstat, og som er rettet mod: a) en retsakt udstedt af Europa-Parlamentet eller af Rådet eller af de to institutioner i fællesskab [...]« Denne bestemmelse opregner dernæst en række undtagelser, som ikke finder anvendelse i den foreliggende sag.

37. Efter min opfattelse har Spanien således korrekt anlagt den foreliggende sag ved Domstolen.

38. For så vidt angår søgsmålsfristen bestemmer artikel 263, sidste afsnit, TEUF, for så vidt som det er relevant for den foreliggende sag, at søgsmål i henhold til denne artikel skal være anlagt inden for en frist på to måneder efter, at retsaktens offentliggjort. I henhold til artikel 50 i Domstolens procesreglement skal denne frist beregnes som løbende fra udløbet af fjortendedagen efter datoen for offentliggørelsen af retsaktens i *Den Europæiske Unions Tidende*, og efter procesreglementets artikel 51

forlænges procesfristerne med en afstandsfrist på ti dage. I den foreliggende sag blev stillingsopslaget offentliggjort den 14. april 2016, og anvendelsen af de ovennævnte bestemmelser medførte, at fristen for anlæggelse af søgsmål var den 8. juli 2016. Eftersom stævningen blev indleveret til Domstolens Justitskontor den 7. juli 2016, er søgsmålet efter min opfattelse anlagt rettidigt.

Forordning nr. 1 og sprogpolitikken i EU's institutioner

39. Forordning nr. 1 var den første forordning, der blev vedtaget af Det (daværende) Europæiske Økonomiske Fællesskab. På tidspunktet for forordningens vedtagelse havde Fællesskabet fire officielle sprog, og institutionerne havde samme antal arbejdssprog. Siden da er forordningen blevet ændret på forskellige tidspunkter for at afspejle tilføjelsen af nye medlemsstater og dermed nye sprog, der skulle føjes til listen som følge deraf. Den er ellers ikke blevet ændret væsentligt. Den Europæiske Union omfatter aktuelt 28 medlemsstater og har 24 officielle sprog og arbejdssprog¹⁴.

40. Mens artikel 6 i forordning nr. 1 tillader EU-institutionerne i deres forretningsorden at fastsætte de nærmere regler for, hvilke af sprogene der skal anvendes i konkrete sager, har Domstolen konstateret, at ingen institutioner hidtil har benyttet denne mulighed¹⁵. Følgelig er institutionernes arbejdssprog, i det mindste til officielle formål, sammenfaldende med de officielle sprog.

41. Dette betyder imidlertid ikke, at visse institutioner ikke har vedtaget mindre formaliserede ordninger med hensyn til udførelsen af deres daglige virksomhed. F.eks. modtager Domstolen således en forelæggelsesafgørelse fra en national domstol i henhold til artikel 267 TEUF på et hvilket som helst af de officielle EU-sprog. Afgørelsen oversættes til alle de andre sprog¹⁶, således at den derefter kan blive forelagt medlemsstaternes regeringer. Endvidere bestemmer artikel 36 i Domstolens procesreglement, at processproget kan være ethvert af de officielle sprog. Eftersom Domstolens medlemmer voterer på fransk og udarbejder deres domme på dette sprog, oversættes alle andre dokumenter i form af processkrifter og skriftlige indlæg (bortset fra dem, der allerede er udarbejdet på fransk) til fransk ved indgivelse. De oversættes som udgangspunkt ikke til de øvrige officielle sprog. At kræve dette ville være umuligt, både hvad angår den oversættelsesbelastning, det medfører, og hvad angår de deraf følgende omkostninger. På den ene side kan Domstolen derfor betegnes som en egentlig flersproget institution med hensyn til den måde, hvorpå den behandler forelæggelsesafgørelser og bestemmer processprog i de sager, der indbringes for den. På den anden side indebærer Domstolens interne arbejdsmetoder, at fransk spiller en særlig vigtig rolle, og det kan derfor være mere nyttigt som andet sprog for ansøgere end andre officielle sprog (herunder både engelsk og tysk).

42. Andre institutioner er ikke underlagt de samme begrænsninger og kan derfor være mere fleksible med hensyn til deres interne arbejdsgange, idet de benytter mere end et sprog i deres daglige virksomhed. I den foreliggende sag har Parlamentet anmodet Domstolen om at godkende, at disse sprog er engelsk, fransk og tysk¹⁷.

43. Det er også værd at bemærke, at uanset de overordnede ordninger med hensyn til brugen af sprog i en given institution kan det sprog, der er mest udbredt på daglig basis i en bestemt del af institutionen, afvige fra disse ordninger. For nu at nævne det mest indlysende eksempel kan driftsproget i den danske oversættelsesenhed i en institution antages at være dansk. Men det kan også

14 – Jf. de i fodnote 7 ovenfor nævnte.

15 – Dom af 27.11.2012, Italien mod Kommissionen (C-566/10 P, EU:C:2012:752, præmis 67). Der er intet, der tyder på, at denne holdning har ændret sig, siden den pågældende dom blev afsagt. Jf. dog også dom af 6.9.2017, Slovakiet og Ungarn mod Rådet (C-643/15 og C-647/15, EU:C:2017:631, præmis 199-205), hvor Domstolen behandlede anvendelsen af artikel 14 i Rådets forretningsorden, og jf. yderligere punkt 53-57 nedenfor.

16 – Bortset fra maltesisk.

17 – Jeg bemærker, at dette er noget mærkværdigt, henset til et dokument fra Parlamentet med overskriften »Flersprogethed i Europa-Parlamentet«, hvori det bl.a. hedder: »I Europa-Parlamentet er alle officielle sprog lige vigtige: [...] Europa-Parlamentet er forskellig fra de andre EU-institutioner i sin forpligtelse til at sikre den højest mulige grad af flersprogethed. [...]«
Jf. <http://www.europarl.europa.eu/aboutparliament/da/20150201PVL00013/Multilingualism>

være, at et lignende resultat skyldes historiske årsager. Hvis der således er et flertal af estiske statsborgere i en bestemt enhed eller underenhed af en institution, er det sandsynligt, at det sprog, der bruges af de fleste, men måske ikke alle, medlemmer af denne enhed eller underenhed, vil være estisk. De kan ikke forbydes at benytte deres modersmål ved et overordnet og for dem irrelevant princip om arbejdssprog i deres institution¹⁸.

EPSO

44. I første betragtning til afgørelse 2002/620 hedder det: »Af hensyn til en effektiv og økonomisk anvendelse af ressourcerne bør de midler, der afsættes til udvælgelse af De Europæiske Fællesskabers tjenestemænd og øvrige ansatte, overdrages til et fælles interinstitutionelt organ.« Ifølge den pågældende afgørelses artikel 2, stk. 1, udøver EPSO de udvælgelsesbeføjelser, som i henhold til tjenstemandsvedtægtens artikel 30, stk. 1¹⁹, er overdraget til ansættelsesmyndighederne i de institutioner, der har undertegnet denne afgørelse. I medfør af afgørelsens artikel 2, stk. 3, er det den pågældende ansættelsesmyndighed, der fortsat har beføjelse til at træffe afgørelser om udnævnelse af de egnede ansøgere. I henhold til artikel 3, stk. 2, »kan« EPSO yde assistance til institutioner i forbindelse med udvælgelse af øvrige ansatte (herunder kontraktansatte).

Den fælles europæiske referenceramme for sprog

45. Den fælles europæiske referenceramme for sprog blev udviklet af Europarådet som et gennemsigtigt, sammenhængende og omfattende grundlag for bl.a. vurdering af sprogkundskaber i fremmedsprog²⁰. Den inddeler brugerne i tre hovedkategorier, som hver inddeles i to niveauer. Kategori »B« er beskrevet som »selvstændig bruger«, og niveau B2 svarer til det, der beskrives som »vantage« eller »upper intermediate«²¹.

46. Selv om det vil variere fra person til person, hvor mange timer det tager at nå dette niveau, synes det samlede antal timer, der normalt foreslås som forberedelse til en eksamen på niveau B2, at være mellem 500 og 650²². Det kan ikke antages, at alle potentielle ansøgere i udvælgelsesproceduren i den foreliggende sag vil have haft et andet sprog, uanset om det er engelsk, fransk, tysk eller et andet sprog²³ og slet ikke et andet sprog på niveau B2.

18 – Nogle kommentatorer har bemærket, at der inden for en institution kan være forskellige sprogordninger, f.eks. bruger visse generaldirektorer i Kommissionen engelsk som hovedsprog, mens andre bruger fransk. Jf. R. Grevier og L. Lundquist, »Getting ready for a new Tower of Babel«, i *Linguistic Diversity and European Democracy*, Ashgate, 2011, s. 80.

19 – I tjenstemandsvedtægtens artikel 30 hedder det: »Ansættelsesmyndigheden udpeger en udvælgelseskomité til hver udvælgelsesprøve. Komiteen opstiller en liste over egnede ansøgere.«

20 – Jf. <https://www.coe.int/en/web/common-european-framework-reference-languages/>

21 – Bilaget indeholder en fuld beskrivelse af niveauerne og de dermed forbundne kundskabsniveauer. Jf. <https://rm.coe.int/CoERMPublicCommonSearchServices/DisplayDCTMContent?documentId=090000168045bb6e>. Specifikt for niveau B2 anføres følgende: »Kan forstå hovedpunkterne i en kompleks tekst om både konkrete og abstrakte emner, herunder faglige diskussioner inden for et for han/hende kendt fagområde. Kan indgå i samtale med »native speakers« med så meget fluency og spontanitet, at samtalen ikke bliver anstrengende for nogen af parterne. Kan udtrykke sig klart og detaljeret om en bred vifte af emner, fremsætte sin mening om dagsaktuelle begivenheder samt udtrykke fordele og ulemper, når han/hun skal forholde sig til forskellige problemstillinger.« Jf. <https://www.coe.int/en/web/common-european-framework-reference-languages/>

22 – For så vidt angår engelsk jf. <https://support.cambridgeenglish.org/hc/en-gb/articles/202838506-Guided-learning-hours>, som foreslår 500-600 timer. For så vidt angår fransk jf. <http://www.alliancefr.ph/en/general-information>, som foreslår 560-650 timer. For så vidt angår tysk jf. <http://www.deutschkurse-leipzig.de/schule-team/niveaustufen-des-ger/>, som foreslår 640 timer.

23 – Ifølge Kommissionens Special Eurobarometer 386, *Europeans and their Languages*, juni 2012, erklærer kun godt halvdelen af europæerne, at de taler mindst et sprog ud over deres modersmål. For personer, som afslutter deres uddannelse i en alder af mellem 16 og 19 år, er gennemsnittet af dem, som taler mindst et sprog, på tværs af medlemsstaterne 48%, og for personer, der afslutter deres uddannelse i en alder af 15 år, er det tilsvarende tal 22%. Som forventet er det tilsvarende tal for personer med en universitetsuddannelse markant højere (over 75%). Jf. ec.europa.eu/commfrontoffice/publicopinion/archives/ebs/ebs_386_en.pdf. I henhold til stillingsopslaget afsnit IV, punkt B, kræves det alene, at ansøgerne skal have afsluttet pligtig skolegang.

47. Derimod ser det ud til, at det antal timer, der kræves for at nå et højt niveau af færdigheder som erhvervschauffør, herunder uddannelse i håndtering af sikkerhedsrelaterede hændelser, er i størrelsesordenen 200²⁴.

Kontraktansatte

48. Forud for ændringen af tjenestemandsvedtægten i 2004²⁵ ansatte institutionerne medarbejdere enten som tjenestemænd (der omfattede administratorer og assistenter) eller øvrige ansatte (som omfattede midlertidigt ansatte og hjælpeansatte). Ved ændringen blev kategorien hjælpeansatte ophævet²⁶, og en ny kategori, »kontraktansatte«, blev indført. Endvidere omfattede ændringen en ændring af bestemmelserne i tjenestemandsvedtægten bilag I om karakteren af tjenestemandsopgaver.

49. Tidligere betød den forholdsvis omfattende liste over stillingsbetegnelser i bilag I, at chauffører kunne blive, og ofte blev, ansat som tjenestemænd²⁷. De var således berettiget til tjenestemandsfordelene i henhold til tjenestemandsvedtægten, herunder egentlig varig ansættelse, forudsat at de havde gennemført en passende prøveperiode og ikke begik disciplinære overtrædelser, som kunne berettiggelse afskedigelse fra tjenesten.

50. Som følge af ændringen blev kontraktansatte inddelt i to kategorier. Den første, som er underlagt ansættelsesvilkårenes artikel 3a, omfatter bl.a. ansatte, der ansættes med henblik på at »varetage manuelle eller administrative støttefunktioner«²⁸. Den anden, som er underlagt artikel 3b, omfatter hovedsagelig ansatte på kortvarige kontrakter. Dette er en grundlæggende forskel i nærværende sammenhæng. Ansættelsesvilkårenes artikel 85, stk. 1, bestemmer, at fornyelse af de kontraktansattes kontrakter i henhold til artikel 3a, efter den første fornyelse, skal være på ubestemt tid. For så vidt angår ansatte, der ansættes i henhold til artikel 3b, bestemmer ansættelsesvilkårenes artikel 88, litra b), derimod, at deres samlede ansættelsestid i en institution ikke må overstige seks år. Det fremgår tydeligt af stillingsopslagets afsnit IX, at egnede ansøgere ville blive ansat i henhold til ansættelsesvilkårenes artikel 3a og ikke artikel 3b.

51. Ændringen reducerede også listen over arbejdsopgaver, der er fastlagt i bilag I til tjenestemandsvedtægten, og som tjenestemænd kan ansættes til at udføre. Rollen som chauffør udgik reelt. Denne rolle var derefter omfattet af de opgaver, der blev overdraget til kontraktansatte i ansættelsesgruppe I som omhandlet i ansættelsesvilkårenes artikel 80²⁹.

52. Det fulgte af ændringen, at en institution, som ville ansætte chauffører efter den 1. maj 2004 som fastansatte eller kvasi-fastansatte, var nødt til at ansætte dem som kontraktansatte i ansættelsesgruppe I i henhold til ansættelsesvilkårenes artikel 3a og ikke, som tidligere, som tjenestemænd.

24 – Jf. <https://www.cefs-formation.com/>

25 – I henhold til Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 723/2004 af 22.3.2004 om ændring af vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber og af ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne (EUT 2004, L 124, s. 1).

26 – Ved at bestemme, at der ikke måtte ansættes nye hjælpeansatte efter 31.12.2006.

27 – Som assistenter (kategori D).

28 – Jf. ansættelsesvilkårenes artikel 3a, stk. 1, litra a), og artikel 80.

29 – Jf. punkt 50 ovenfor.

Flersprogethed i Den Europæiske Union: Domstolens praksis

53. Domstolen har fastslået, at Den Europæiske Union »bestræber sig på at bevare flersprogetheden«, hvis betydning er anført i artikel 3, stk. 3, fjerde afsnit, TEU³⁰. Den forpligtelse forekommer mig at være udgangspunktet for enhver analyse af brugen af sprog i EU og, som i den foreliggende sag, i EU's institutioner og af de parter, der kommunikerer med dem. Domstolen har dog anerkendt, at det kan være nødvendigt med undtagelser fra dette overordnede princip.

54. Domstolen blev anmodet om at behandle disse undtagelser i sin nylige dom (Store Afdeling) af 6. september 2017 i sagen Slovakiet og Ungarn mod Rådet³¹, som vedrørte en påstand om annullation af Rådets afgørelse (EU) 2015/1601 af 22. september 2015 om midlertidige foranstaltninger til fordel for Italien og Grækenland på området international beskyttelse³². Afgørelsen blev vedtaget på baggrund af usædvanlige migrantstrømme af flygtninge i Middelhavsområdet, som medførte et særligt pres på EU's sydlige land- og søgrænser, navnlig med hensyn til Italien og Grækenland. Den 17. september 2015 vedtog Parlamentet en afgørelse om godkendelse af Kommissionens forslag til afgørelse om midlertidige foranstaltninger i denne henseende under henvisning til »den helt ekstraordinære nødsituation og behovet for omgående at håndtere situationen«. Selve afgørelsen henviser til »en nødsituation i form af en pludselig tilstrømning af tredjelandstatsborgere til [Italien og Grækenland]« og giver mulighed for flytning af 120 000 ansøgere om international beskyttelse til de andre medlemsstater³³.

55. På baggrund af den særlige nødsituation blev de efterfølgende ændringer til forslaget, herunder formuleringen af afgørelsen som vedtaget af Rådet, selv om det oprindelige forslag til afgørelse fra Kommissionen blev udarbejdet på alle de officielle sprog, kun fremsendt til medlemsstaterne på engelsk, selv om alle ændringsforslag tilsyneladende blev læst højt af formanden for Rådet med simultantolkning til alle de officielle sprog. Ungarn og Den Slovakiske Republik nedlagde påstand om, at sidstnævnte element udgjorde en tilsidesættelse af artikel 14, stk. 1 og 2, i Rådets forretningsorden³⁴. Rådet påberåbte sig på sin side artikel 14, stk. 2, i sin forretningsorden og bemærkede, at ingen medlemsstater havde fremsendt skriftlige ændringsforslag på alle de officielle sprog³⁵.

56. I sin dom tog Domstolen situationen til efterretning samt det, den betegnede som »den katastrofale humanitære situation, som [flygtningekrisen] gav anledning til i medlemsstaterne«³⁶. Domstolen fastslog, at Rådets fortolkning af sin forretningsorden skulle anvendes, da den var »resultatet af en balanceret og fleksibel tilgang, der fremmer effektiviteten og hurtigheden af Rådets arbejde, som er særligt vigtige i sammenhæng med den særlige nødsituation, som kendetegner proceduren for vedtagelse af de midlertidige foranstaltninger, der træffes på grundlag af artikel 78, stk. 3, TEUF«³⁷.

30 – Jf. i denne henseende dom af 5.5.2015, Spanien mod Rådet (C-147/13, EU:C:2015:299, præmis 42), og dom af 6.9.2017, Slovakiet og Ungarn mod Rådet (C-643/15 og C-647/15, EU:C:2017:631, præmis 203).

31 – C-643/15 og C-647/15, EU:C:2017:631.

32 – EUT 2015, L 248, s. 80.

33 – Jf. artikel 1, stk. 1, og artikel 4, stk. 1.

34 – Artikel 14 i Rådets forretningsorden af 1.12.2009 bestemmer: »1. Medmindre andet vedtages enstemmigt af Rådet på grund af sagens hastende karakter, kan denne institution kun forhandle og træffe afgørelse på grundlag af dokumenter og udkast, der er udfærdiget på de sprog, der er omhandlet i den gældende ordning på det sproglige område. 2. Ethvert medlem af Rådet kan modsætte sig forhandling, såfremt teksten til eventuelle ændringsforslag ikke er udarbejdet på de af de i stk. 1 omhandlede sprog, som medlemmet angiver.«

35 – Jf. dommens præmis 3, 196, 201 og 204.

36 – Jf. dommens præmis 114 og 115.

37 – Jf. dommens præmis 203.

57. Denne tilgang forekommer mig at sammenfatte det afgørende grundlag, på hvilket undtagelser fra de sprogregler, der fremmer flersprogethed i Den Europæiske Union, kan godkendes. Såfremt der søges en undtagelse, skal der finde en afvejning sted. Der skal være både en begrundelse (i dette tilfælde en særlig nødsituation) og så vidt muligt garantier (i den pågældende sag en medlemsstats ret til at kræve oversættelse til et eller flere af de officielle sprog samt tolkefaciliteter). Disse aspekter skal efter min opfattelse bidrage til enhver analyse af de undtagelser, som Parlamentet har søgt belæg for i den foreliggende sag.

Det første anbringende: tilsidesættelse af artikel 1 og 2 i forordning nr. 1, chartrets artikel 22 samt tjenestemandsvedtægtens artikel 1d som følge af det påståede krav om, at ansøgere skal kommunikere med EPSO på engelsk, fransk eller tysk

58. Med dette anbringende har Spanien i det væsentlige gjort gældende, at stillingsopslaget var behæftet med flere retlige fejl, da det krævede, at ansøgere skulle kommunikere med EPSO på engelsk, fransk eller tysk, idet de andre officielle sprog var udelukket, og indgive deres ansøgning på et af disse sprog.

59. Før parternes argumenter behandles i detaljer, er det værd at se på selve stillingsopslaget. Jeg bemærker som udgangspunkt, at begrundelsen for begrænsningen af valg af andet sprog i henhold til punkt C i afsnit IV³⁸ har fulgt det standardmønster, der er vedtaget i meddelelser om udvælgelsesprøver og indkaldelser af interessetilkendegivelser, siden dommen i sagen Italien mod Kommissionen blev afsagt den 27. november 2012³⁹.

60. Følgende bestemmelser er af særlig betydning:

- Selv om stillingsopslaget var iværksat af Parlamentet, gav det mulighed for at organisere udvælgelsesproceduren »med teknisk bistand« fra EPSO (afsnit I).
- Ansøgere skulle tilmelde sig elektronisk på EPSO's hjemmeside og følge de dér angivne instrukser, særlig med hensyn til elektronisk tilmelding (herefter »vejledningen i onlineansøgning«) (afsnit VI)⁴⁰.
- Udvælgelsen skulle ske *udelukkende*⁴¹ på grundlag af kvalifikationsbeviser efter behandling af ansøgernes udførlige svar på spørgsmålene i ansøgningsformularen (afsnit VII).
- Såfremt ansøgerne gav falske oplysninger i udvælgelsesproceduren, ville det føre til udelukkelse (afsnit XI).

61. Stillingsopslaget indeholdt ingen udtrykkelige anvisninger med hensyn til det sprog, hvorpå ansøgningen skulle udfærdiges, og heller ingen oplysninger om, hvad ansøgere, som var usikre på ansøgningsprocessen, skulle gøre.

38 – Jf. punkt 27 ovenfor.

39 – C-566/10 P, EU:C:2012:752. Jf. bl.a. dom af 24.9.2015, Italien og Spanien mod Kommissionen (T-124/13 og T-191/13, EU:T:2015:690, præmis 6), af 17.12.2015, Italien mod Kommissionen (T-295/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2015:997, præmis 32), og af 15.9.2016, Italien mod Kommissionen (T-353/14 og T-17/15, EU:T:2016:495, præmis 11).

40 – EPSO's vejledning i onlineansøgning kan læses på http://europa.eu/epso/doc/epso_brochure_da.pdf. I skrivende stund er den tilgængelige udgave markeret med »Senest ajourført: April 2016«. Det er således denne udgave, der var gældende på tidspunktet for stillingsopslaget. Dokumentet findes på alle officielle EU-sprog.

41 – Oprindelig fremhævelse.

62. Spaniens hovedargument i forbindelse med dette anbringende har været, at stillingsopslaget tilsidesatte artikel 1 og 2 i forordning nr. 1. Den kommunikation, der er relevant for den foreliggende sag, omfatter både anmodninger om oplysninger inden indgivelsen af ansøgningen og selve indgivelsen af ansøgningen. Sidstnævnte er særlig vigtigt i betragtning af, at udvælgelsesproceduren blev tilrettelagt i én sammenhængende fase uden et efterfølgende »assessment centre«. Ansøgere, som besvarer en indkaldelse af interesselikendegivelser vedrørende stillinger i en EU-institution, kan ikke, under henvisning til dette svar, anses for at være i en situation, der er rent intern i forhold til denne institution, således at de potentielt mere restriktive sprogbestemmelser i tjenestemandsvedtægten ville finde anvendelse på dem⁴².

63. Spanien har gjort gældende, at i betragtning af stillingsopslagets ordlyd ville potentielle ansøgere føle, at de ikke havde andet valg end at stille eventuelle spørgsmål om udvælgelsesproceduren⁴³ samt udfylde ansøgningsformularen på engelsk, fransk eller tysk, selv om det ikke var deres modersmål. Selv om forordning nr. 1 ikke er blevet retligt tilsidesat, er den blevet faktisk tilsidesat.

64. Subsidiært, og såfremt Domstolen måtte være uenig i Spaniens argumentation vedrørende anvendeligheden af forordning nr. 1, har Spanien gjort gældende, at der ikke er nogen begrundelse for begrænsningen, og at den selv i modsat fald ville være uforholdsmæssig. Følgelig er chartrets artikel 22 samt tjenestemandsvedtægten artikel 1d, stk. 1, og stk. 6, tilsidesat.

65. Parlamentets svarskrift består af to dele. Den første omhandler kommunikationen med ansøgerne. Parlamentet har deri understreget, at stillingsopslaget ikke indeholdt restriktioner med hensyn til ansøgenes sprogvvalg i kommunikationen med enten Parlamentet eller EPSO. I det mindste for så vidt angår spørgsmål forelagt Parlamentet har visse ansøgere benyttet deres modersmål til at stille spørgsmål til Parlamentet, og Parlamentet har svaret på samme sprog.

66. Parlamentet har derefter henvist til princippet om, at EU-institutionernes retsakter nyder godt af en antagelse af, at de er lovlige, og til retspraksis, hvoraf fremgår, at når ordlyden i afledt EU-ret kan fortolkes på flere måder, bør den fortolkning, der bringer bestemmelsen i overensstemmelse med traktaten, lægges til grund frem for den, som medfører, at bestemmelsen må anses for uforenelig med denne⁴⁴.

67. Den anden del af Parlamentets svarskrift vedrører selve ansøgningsformularen. Selv om Parlamentet har accepteret, at ansøgningsformularen »af tekniske årsager« kun var tilgængelig på engelsk, fransk eller tysk, har Parlamentet gjort gældende, at det ikke mente, at ansøgerne på nogen måde var forpligtet til at benytte disse sprog. En række ansøgere udfyldte faktisk formularen på deres eget sprog, og deres ansøgninger blev behørigt behandlet, om nødvendigt ved hjælp af sprogbedømmere.

68. Da en analyse af deres ansøgning kan farve tilgangen til Spaniens argumenter, vil jeg overveje Parlamentets EU-retlige spørgsmål, som er omhandlet i punkt 66 ovenfor, inden jeg behandler realiteten i Spaniens påstande. For det første har Domstolen ganske vist fastslået, at der for EU-institutionerne gælder en formodning om lovlighed, og at de derfor afføder retsvirkninger, så længe de ikke bl.a. er blevet annulleret ved Domstolens afgørelse eller erklæret ugyldige som følge af en ulovlighedsindsigelse. Domstolen har beskrevet formålet med denne regel således, at den afspejler

42 – Jf. f.eks. punkt 96 nedenfor.

43 – Det er forvirrende, at Spanien i formuleringen af dette anbringende i stævningen har anført, at dette udelukkende vedrører kommunikation mellem ansøgerne og EPSO. Spanien har dernæst medtaget spørgsmålet om kommunikation mellem de pågældende ansøgere og Parlamentet i sine argumenter. Da dette imidlertid ikke er anført i det anbringende, som Spanien har formuleret, og eftersom Spanien under alle omstændigheder efter min opfattelse mangelfuldt har undladt at anføre, at kommunikation med Parlamentet var begrænset på den antydede måde, vil jeg ikke behandle dette aspekt yderligere.

44 – Parlamentet har i denne henseende henvist til dom af 13.12.1983, Kommissionen mod Rådet (218/82, EU:C:1983:369, præmis 15).

behovet for at sikre stabiliteten i retsforhold⁴⁵. Når der ses bort fra spørgsmålet om, i hvilket omfang denne regel skal anvendes på rent administrative afgørelser truffet af disse institutioner, skal det imidlertid bemærkes, at dette er et processuelt forhold. Med andre ord giver reglen ikke disse foranstaltninger nogen form for materiel prioritet eller *imprimatur*. Den bestemmer blot, at disse foranstaltninger forbliver i kraft, medmindre og indtil de anfægtes i et søgsmål, der anlægges ved EU's domstole, og hvori sagsøgeren får medhold. Jeg finder derfor overhovedet ingen nyttig vejledning i det princip, som Parlamentet har påberåbt sig. Da Spanien i den foreliggende sag har anfægtet spørgsmålet, er det nødvendigt at overveje denne anfægtelse i realiteten.

69. Hvad for det andet angår spørgsmålet om fortolkning afspejler Domstolens ovenfor nævnte praksis⁴⁶ det yderst rimelige princip om, at institutionerne bør antages at handle i overensstemmelse med traktaterne. I tilfælde af tvivl eller tvetydighed bør den fortolkning, som afspejler denne regel, derfor foretrækkes. Domstolens formuleringer indebærer dog ikke mere end det. De udgør ikke, som Parlamentet synes at have antydnet, en fortolkningsregel, ifølge hvilken den fortolkning, som er fremført af en af institutionerne i retsforhandlingerne for Domstolen, på en eller anden måde er begunstiget i forhold til den fortolkning, som den part, som ønsker at anfægte foranstaltningen, har gjort gældende.

70. Når dette er sagt, er det nødvendigt at behandle Spaniens anbringender, hvilket jeg nu vil gøre. Jeg undersøger først Spaniens hovedargument⁴⁷.

71. I denne henseende har Spanien lagt stor vægt på Domstolens dom (Store Afdeling) i sagen Italien mod Kommissionen⁴⁸. Det er værd at se nærmere på den pågældende dom. Domstolen blev deri bl.a. anmodet om at tage stilling til, om offentliggørelse i fuld udstrækning af en meddelelse om udvælgelsesprøve i *Den Europæiske Unions Tidende* på kun tre sprog (engelsk, fransk og tysk) samt kortfattet offentliggørelse på de øvrige officielle sprog opfyldte kravene i forordning nr. 1, sammenholdt med tjenstemandsvedtægten. Kommissionen havde gjort gældende, at sidstnævnte ikke alene finder anvendelse på EU-tjenstemænd, men også på dem, der påberåber sig at have en sådan status⁴⁹.

72. Domstolen tiltrådte ikke argumentet om, at forordning nr. 1 ikke fandt anvendelse på tjenstemænd og øvrige ansatte i institutionen, og så meget desto mere kunne det heller ikke siges, at den ikke fandt anvendelse på ansøgere i en ekstern udvælgelsesprøve.

73. Domstolen tilføjede imidlertid, at det ikke var nødvendigt for den at fastslå, om de omtvistede meddelelser om udvælgelsesprøver var omfattet af artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 1 (som »dokumenter, der er almenlydige«). Dette skyldtes, at det klart fremgik af artikel 1, stk. 2, i bilag III til tjenstemandsvedtægten, at meddelelser om udvælgelsesprøver skal offentliggøres i fuld udstrækning i *Den Europæiske Unions Tidende* – dermed nødvendigvis på alle de officielle sprog. Følgelig var en kortfattet offentliggørelse på andre sprog end engelsk, fransk og tysk utilstrækkelig. Eftersom ansøgere, hvis modersmål var et af disse andre sprog, var blevet stillet ringere for så vidt angår den korrekte forståelse af meddelelserne og den tid, der krævedes til at forberede og sende en ansøgning om at deltage i de pågældende udvælgelsesprøver, forelå der forskelsbehandling på grund af sprog i strid med chartrets artikel 21 og tjenstemandsvedtægtens artikel 1d, stk. 6⁵⁰.

45 – Jf. i denne henseende dom af 5.10.2004, Kommissionen mod Grækenland (C-475/01, EU:C:2004:585, præmis 18 og 19 og den deri nævnte retspraksis).

46 – Jf. punkt 66 og fodnote 44.

47 – Jf. punkt 62 og 63 ovenfor.

48 – Dom af 27.11.2012 (C-566/10 P, EU:C:2012:752).

49 – Jf. i denne retning dommens præmis 32.

50 – Jf. i denne retning dommens præmis 70-75.

74. Domstolen traf således ikke en endelig afgørelse i sagen Italien mod Kommissionen i spørgsmålet om, hvorvidt forordning nr. 1 eller tjenestemandsvedtægten fandt anvendelse på ansøgere i en ekstern udvælgelsesprøve. Uanset hvilket retligt instrument, der skulle anvendes, var resultatet det samme: at de omtvistede meddelelser om udvælgelsesprøver skulle annulleres. Selv om denne sag og den foreliggende sag har forskellig baggrund, er der efter min mening tilstrækkelige lighedspunkter mellem dem til, at Domstolens argumentation og tilgang i den pågældende sag kan anvendes på den foreliggende sag⁵¹. Jeg vil derfor først behandle anvendelsen af forordning nr. 1 på Spaniens første anbringende, inden jeg går videre til tjenestemandsvedtægten.

75. I denne forbindelse har Spanien baseret sit første anbringende på den påståede tilsidesættelse af artikel 1 og 2 i forordning nr. 1. Den anden af disse bestemmelser indeholder krav om, at dokumenter, som en person, der er undergivet en medlemsstats jurisdiktion, retter til EU-institutionerne, efter afsenderens valg kan affattes på et af de officielle sprog, og at svaret skal affattes på det samme sprog.

76. Er ansøgerne faktisk blevet afskåret fra at kommunikere med Parlamentet og EPSO og udfylde ansøgningsformularen på andre sprog end engelsk, fransk eller tysk?

77. I denne sammenhæng har Parlamentet lagt betydelig vægt på, at stillingsopslaget ikke fastsatte udtrykkelige regler om kommunikationssprog. Dette findes at være tilfældet. En mangel på udtrykkelige instrukser betyder dog ikke, at der ikke er implicitte instrukser. Jeg foreslår, at spørgsmålet er, hvad en fornuftig person i samme situation som en potentiel ansøger i den pågældende udvælgelsesprocedure kan udlede af stillingsopslaget, læst i sin helhed, og de øvrige dokumenter og informationskilder, hvortil det henviser.

78. Lad os begynde med det naturlige udgangspunkt i form af selve stillingsopslaget. En potentiel ansøger, som læser dokumentet, vil faktisk bemærke, at det ikke indeholder instrukser om brugen af sprog til kommunikationsformål under udvælgelsesproceduren. Han vil også, hvis han overvejer at stille et eller flere spørgsmål vedrørende proceduren, notere sig afsnit X, som indeholder Parlamentets e-mailadresse, som skal anvendes til »[a]lle henvendelser vedrørende proceduren«.

79. Den samme ansøger vil dog også bemærke formuleringen i afsnit I, andet afsnit, om, at udvælgelsesproceduren organiseres med »teknisk bistand« fra EPSO, og de krav, der er fastsat i afsnit VI om elektronisk tilmelding på EPSO's hjemmeside og om at følge de dér angivne instrukser. Hvis han besøger hjemmesiden, vil han finde, at formularen til at oprette en EPSO-konto (uden hvilken han ikke kan fortsætte) kun findes på engelsk, fransk eller tysk⁵².

80. Stillingsopslaget henviser også til instrukserne »særlig med hensyn til« elektronisk tilmelding. Lad os antage, at ansøgeren dernæst går videre til dette dokument. Afsnit 3 har overskriften »Onlineansøgningsformularen«. Efter at have noteret sig instruksen om, at ansøgeren skal udfylde sin ansøgning på det sprog, der er angivet i indkaldelsen, vil han uundgåeligt gå videre, eftersom der ikke var specificeret noget sprog i den foreliggende sag. Under det næste punkt i dokumentet angives det, at eftersom »ansøgningssiden« kun findes på engelsk, fransk og tysk⁵³, kan ansøgerne få vejledning i det,

51 – Sagen Italien mod Kommissionen vedrørte navnlig spørgsmålet om, hvordan meddelelser om en ekstern udvælgelsesprøve for administratorer og assistenter (og følgende tjenestemænd) skulle offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende*, hvorimod det konkrete omtvistede punkt i den foreliggende sag drejer sig om sproget for kommunikation mellem ansøgere til stillinger som kontraktansatte i henhold til en indkaldelse af interessetilkendegivelser. Ikke desto mindre er det væsentlige spørgsmål i begge sager anvendelsen af forordning nr. 1 og tjenestemandsvedtægten på personer, som på det pågældende tidspunkt ikke var ansat ved en af EU-institutionerne. Jeg bemærker i denne henseende, at offentliggørelsen af en meddelelse også udgør kommunikation, som dog blot finder sted i forbindelse med *Den Europæiske Unions Tidende*.

52 – Jf. https://europa.eu/epso/application/passport/index.cfm?action=create_profile

53 – Jeg forstår ikke, hvad der præcist ligger i udtrykket »application environment« i den engelsksprogede udgave af onlineansøgningsformularen. Det forekommer mig, som har engelsk som modersmål, at være helt uden nogen klar betydning og, for at sige det så mildt som muligt, ikke andet end jargon. Jeg finder det sandsynligt, at en ansøger, der ikke har engelsk som modersmål, læser det, som om det betyder »alt i forbindelse med ansøgningen«.

som i dokumentet kaldes en »oversigt«, på alle de officielle sprog. Den indeholder en række oversættelser fra engelsk, fransk og tysk af termer og udtryk, der anvendes i EPSO's onlineansøgningsformular. Der er deri intet, der indikerer eller foreslår, at formularen kan udfyldes på ethvert sprog, det ville snarere ikke være urimeligt at konkludere, at det sprog, som formularen er affattet på, også bør være det sprog, hvorpå den skal udfyldes, så meget desto mere fordi det tidligere var angivet i stillingsopslaget (i punkt C i afsnit IV), at der skal påvises »tilfredsstillende kendskab« til de pågældende sprog. Hvis det antages, at den pågældende ansøger er rimeligt vågen og opmærksom, finder han under post nr. 159 følgende formulering: »Ansøgningsskemaet skal udfyldes på engelsk, fransk eller tysk.« Den formulering vil sikkert fjerne enhver tvivl hos ham om, hvordan han bør gå videre med ansøgningsformularen⁵⁴. Parlamentet har faktisk selv bekræftet, at dette var holdningen i dets e-mailsvar af 26. april 2016 (på græsk) til en potentiel ansøger, som er vedlagt dets duplik.

81. I fortsættelse af gennemgangen af vejledningen i onlineansøgning, men for at vende tilbage til spørgsmålet om kommunikation generelt, indeholder vejledningens afsnit 5 en formulering om, at ansøgerne kan henvende sig til EPSO med spørgsmål, som ikke allerede er behandlet på EPSO's hjemmeside, via afsnittet »Kontakt os« på EPSO's hjemmeside. Ved at klikke på »Kontakt os« nederst i vejledningen kommer ansøgeren videre til en hjemmeside, der indeholder en række ofte stillede spørgsmål. Herefter føres ansøgeren gennem det, der tilsyneladende er to sæt ofte stillede spørgsmål, og nederst i det andet sæt spørges der, om ansøgeren fandt et svar. Et klik på »Nej« bringer ansøgeren videre til et nyt skærmbillede, hvoraf det fremgår, at en ansøger kan henvende sig direkte til EPSO med konkrete spørgsmål. Det viser en formular, som bl.a. indeholder en instruks til ansøgerne om at vælge alle de sprog blandt de officielle sprog, hvorpå de er villige til at modtage et svar. Ansøgerne skal vælge mindst to sprog.

82. På grundlag af det ovenstående konkluderer jeg for det første, at en ansøger med rimelighed kunne antage, at han kunne kommunikere med EPSO på det officielle sprog, han vælger, men ikke få garanti for at modtage svar på samme sprog. For det andet ville han efter en gennemgang af stillingsopslaget og de dokumenter, hvortil der henvises deri, fastslå, at han var forpligtet til at udfylde ansøgningsformularen på engelsk, fransk eller tysk og ikke nogen andre officielle EU-sprog. Parlamentets argument i denne henseende om, at visse ansøgere faktisk indsendte formularen på et andet sprog end et af de tre sprog, er efter min opfattelse irrelevant. Som Spanien med rette har anført, kan andre potentielle ansøgere enten helt være blevet afskrækket fra at sende en ansøgning eller have sendt en mindre virkningsfuld ansøgning, da det pågældende sprog ikke var et af de sprog, hvorpå de kunne udtrykke sig med samme lethed, som de kunne have gjort på deres modersmål.

83. Jeg konkluderer derfor, at stillingsopslaget var i strid med artikel 1 og 2 i forordning nr. 1 for så vidt angår de sprog, hvorpå ansøgerne kunne kommunikere med EPSO, og det sprog, hvorpå ansøgningsformularen skulle udfyldes.

84. Kan det samtidig siges, at tjenestemandsvedtægten er blevet tilsidesat?

85. Spanien har i det væsentlige gjort gældende, at der ikke er begrundelse for begrænsningen, og at personer, hvis modersmål er engelsk, fransk eller tysk, vil være stillet gunstigere. I særdeleshed vil de kunne beskrive deres positive aspekter bedre og være mindre tilbøjelige til at medtage unøjagtige oplysninger. Begrænsningen er desuden uforholdsmæssig, fordi i) udvælgelsesproceduren i én enkelt fase var baseret på de skriftlige oplysninger, der blev givet i ansøgningsformularen, og ii) hvis der blev givet urigtige oplysninger, kunne det føre til udelukkelse.

⁵⁴ – Det er netop værd at huske på, at Domstolen har understreget betydningen af retssikkerhed ved at fastslå, at regler, hvorefter valget af sprog i udvælgelsesprøver begrænses, »skal indeholde klare, objektive og forudsigelige kriterier, for at ansøgerne tilstrækkeligt lang tid i forvejen kan få kendskab til, hvilke sproglige krav der kræves, og dermed kan forberede sig på udvælgelsesprøverne på de bedst mulige betingelser« (jf. dom af 27.11.2012, Italien mod Kommissionen (C-566/10 P, EU:C:2012:752, præmis 90).

86. Da Parlamentet er af den opfattelse, at den begrænsning, som Spanien har skitseret, faktisk ikke eksisterer, har Parlamentet ikke taget nærmere stilling til denne medlemsstats argumenter.

87. Igen er der nyttig vejledning at hente i dommen i sagen Italien mod Kommissionen⁵⁵. Ud over de forhold, som omtales i punkt 71 og 72 ovenfor, tog Domstolen stilling til, om undladelse af at offentliggøre meddelelsen om udvælgelsesprøven på alle officielle sprog udgjorde forskelsbehandling. Domstolen fastslog, at ansøgere, hvis modersmål ikke var et af de sprog, hvorpå meddelelsen var blevet offentliggjort i sin fulde udstrækning⁵⁶, var stillet ringere end ansøgere, hvis modersmål var et af disse sprog, og at denne ulempe var en konsekvens af forskelsbehandling på grund af sprog, der er forbudt i henhold til chartrets artikel 21 og tjenestemandsvedtægtens artikel 1d, stk. 1⁵⁷. Følgelig skulle enhver begrænsning begrundes objektivt og rimeligt og under henvisning til legitime målsætninger af almen interesse inden for rammerne af personalepolitikken. Eftersom den begrundelse, som Kommissionen havde gjort gældende i den pågældende sag, ikke forekom at være understøttet af faktiske omstændigheder, kunne det ikke konstateres, at den var forholdsmæssig, og følgelig forelå der forskelsbehandling på grund af sprog, der er forbudt i henhold til tjenestemandsvedtægtens i artikel 1d⁵⁸.

88. I den foreliggende sag har Parlamentet ikke gjort legitime målsætninger eller en begrundelse gældende, og følgelig har Domstolen ikke noget materiale at arbejde videre med. Efter min opfattelse er det dog af de grunde, Spanien har fremført, klart, at en ansøger, hvis modersmål ikke er engelsk, fransk eller tysk, vil blive stillet ringere end ansøgere, der uden vanskeligheder kunne udtrykke sig på et af disse sprog. Det er særlig relevant i en situation, hvor udvælgelsesproceduren i stillingsopslaget *udelukkende* skulle baseres på ansøgernes udførlige svar på spørgsmålene i ansøgningsformularen, og hvor urigtige oplysninger i formularen kunne føre til udelukkelse⁵⁹. Der forelå således forskelsbehandling på grund af sprog – og følgelig tilsidesættelse af tjenestemandsvedtægtens artikel 1d, stk. 1 – for så vidt angår de ansøgere eller potentielle ansøgere, hvis modersmål ikke faldt inden for en af de tre »foretrukne« kategorier.

89. Da jeg har indtaget det standpunkt, at Spaniens første anbringende bør tiltrædes af de grunde, der er anført ovenfor, er det ikke strengt nødvendigt at gå videre med at overveje det bredere spørgsmål om det indbyrdes forhold mellem forordning nr. 1 og tjenestemandsvedtægten. Som angivet ovenfor afviste Domstolen (Store Afdeling) i sagen Italien mod Kommissionen⁶⁰ udtrykkeligt at træffe afgørelse om dette spørgsmål⁶¹. For fuldstændighedens skyld vil jeg imidlertid undersøge spørgsmålet kort.

90. Jeg begynder med at bemærke, at Domstolen i den pågældende sag fastslog, at »[i] mangel af særlige lovbestemmelser, der finder anvendelse på tjenestemænd og øvrige ansatte, og i mangel af bestemmelser i denne henseende i forretningsordenen for de institutioner, der er berørt af de omtvistede meddelelser om udvælgelsesprøver, er der ingen retsfor skrifter, der gør det muligt at konkludere, at forholdene mellem disse institutioner og deres tjenestemænd og øvrige ansatte falder

55 – Dom af 27.11.2012 (C-566/10 P, EU:C:2012:752).

56 – Dvs. engelsk, fransk og tysk.

57 – Det fremgår ikke helt klart, hvorfor Spanien har valgt at fokusere på chartrets artikel 22 og ikke artikel 21. De to bestemmelser er imidlertid blevet beskrevet som potentielt betydeligt overlappende (jf. R. Craufurd Smith, »Article 22 – Cultural, Religious and Linguistic Diversity«, in The EU Charter of Fundamental Rights, Hart Publishing, 2014, s. 611). Eftersom førstnævnte i dette forslag til afgørelse kan siges at repræsentere en positiv forpligtelse (til at respektere den sproglige mangfoldighed) og sidstnævnte en negativ forpligtelse (til at undgå forskelsbehandling bl.a. på grund af sprog), vil jeg ikke dvæle ved denne sondring.

58 – Jf. dommens præmis 73-77.

59 – Jf. punkt 60 ovenfor.

60 – Dom af 27.11.2012 (C-566/10 P, EU:C:2012:752).

61 – Jf. punkt 74 ovenfor.

fuldstændigt uden for anvendelsesområdet for forordning nr. 1«. Umiddelbart derefter fastslog Domstolen, at »[d]ette gælder så meget desto mere for så vidt angår forholdene mellem institutionerne og ansøgerne til en ekstern udvælgelsesprøve, der som udgangspunkt hverken er tjenestemænd eller ansatte«⁶².

91. Derefter bemærker jeg, at en tekstanalyse af tjenestemandsvedtægten, som i henhold til artikel 1 gælder for »Unionens tjenestemænd«, og som i artikel 1a bestemmer, at dette udtryk betyder »enhver person, der [...] er udnævnt til en fast stilling«, umiddelbart tyder på, at den ikke gælder for ansøgere til en tjenestemandsstilling. Tilsvarende bestemmer ansættelsesvilkårenes artikel 1, at vilkårene bl.a. gælder for »kontraktansatte«, idet dette udtryk i artikel 3a defineres som »den, der [...] ansættes [af den pågældende institution] for at arbejde på del- eller heltidsbasis«.

92. Endelig bemærker jeg, at artikel 2 i forordning nr. 1 er et konkret udtryk for artikel 24 TEUF. Sidstnævnte bestemmelse er udtrykt bredt og ubegrænset. Følgelig bør artikel 2 efter min opfattelse ikke fortolkes snævert eller begrænset.

93. Hvert af disse punkter forekommer mig at tale imod en fortolkning af forordning nr. 1, som ville føre til, at den hurtigt ville blive fravalgt til fordel for anvendelse af tjenestemandsvedtægten i en given sag. De tyder snarere på, at hovedformålet med tjenestemandsvedtægten *ikke* er at regulere forholdet mellem institutionerne og *ansøgere* til en tjenestemandsstilling.

94. Ikke desto mindre er det også klart, at tjenestemandsvedtægten i visse henseender gælder for sådanne ansøgere. Kapitel 1 i afsnit III, som omfatter artikel 27 og 28, har f.eks. overskriften »Ansættelse«, og bilag III har overskriften »Udvælgelsesprocedure«. De fastsætter hver især detaljerede regler for de emner, de dækker. Nogle meget brede tilsvarende bestemmelser, som dog er udtrykt mere generelt, om hvordan kontraktansatte ansættes, findes i ansættelsesvilkårenes kapitel 3, som har overskriften »Ansættelsesvilkår«. Selv om ingen af disse sæt bestemmelser omfatter sprogkrav, gælder det dog stadig, at forordning nr. 1 og tjenestemandsvedtægten således undertiden kan overlappe.

95. Det er værd at se lidt nærmere på denne overlappning. For det første ophører forordning nr. 1 efter min opfattelse ikke med at finde anvendelse på en person, som bliver tjenestemand eller øvrig ansat i Den Europæiske Union i alle henseender, når vedkommende bliver udnævnt til denne stilling. Jeg mener således, at artikel 2 og 3 fortsat vil finde anvendelse efterfølgende på meddelelser fra og til den pågældende person *som privatperson*. Tilsvarende kan en forretningsorden vedtaget af en EU-institution i henhold til forordningens artikel 6 have indvirkning på denne person efter dennes udnævnelse.

96. Det er dog åbenbart, at artikel 2 i forordning nr. 1 ikke finder anvendelse på meddelelser mellem en enkeltperson, som handler i sin faglige egenskab, og en institution, når denne person er indtrådt i sine funktioner som tjenestemand eller øvrig ansat i institutionen. For så vidt som det er relevant eller gældende, er disse meddelelser omfattet af tjenestemandsvedtægten.

97. Kan det, som antydtes under retsmødet, siges, at tjenestemandsvedtægten og ikke forordning nr. 1 finder anvendelse på et tidligere tidspunkt, i form af den dato, hvor for den pågældende persons indsender sin ansøgning om at blive tjenestemand eller øvrig ansat?

98. Dette mener jeg ikke er tilfældet.

62 – Jf. dommens præmis 68 og 69 (min fremhævelse).

99. Det er nødvendigt at se nærmere på formålet med artikel 2 i forordning nr. 1. Bestemmelsen gælder for dokumenter, dvs. skriftlige meddelelser, og ikke f.eks. telefonsamtaler eller andre former for mundtlig kommunikation. I sagens natur må det antages, at meddelelser i skriftlig form skal betragtes som værende særlig vigtige for den person, der iværksætter dem. Det er således afgørende at afklare betydningen. Set i dette perspektiv er det af afgørende betydning at kunne kommunikere på sit eget sprog. Da en ansøger meget vel kan have emner, som han ønsker at drøfte, eller spørgsmål, som han måtte ønske at stille i skriftlig form, selv efter at han har indgivet sin ansøgning, ser jeg ingen grund til, at han ikke også skulle nyde godt af artikel 2 efter dette tidspunkt og indtil hans indtræden i tjenesten.

100. Efter min opfattelse er dette punkt så meget desto mere gyldigt, såfremt Domstolen accepterer min konklusion om, at det hensigtsmæssige niveau for »tilfredsstillende« kendskab for chauffører bør fastsættes til A2 og ikke B2, som det fremgår af stillingsopslaget⁶³. Jeg bør dog gøre det klart, at jeg ikke mener, at dette forhold har afgørende betydning for spørgsmålet.

101. Mere generelt bemærker jeg, at spørgsmålet om overlappning mellem forordning nr. 1 og tjenestemandsvedtægten i nogle tilfælde kan være af ubetydelig, om overhovedet nogen, relevans. Enten vil der faktisk ikke være overlappning, eller også vil de relevante bestemmelser i begge retsakter have samme indhold. I andre tilfælde kan anvendelsen af begge regelsæt føre til det samme resultat, dog ad forskellig vej. Det var tilfældet i dommen i sagen Italien mod Kommissionen⁶⁴, og af de ovenfor nævnte grunde foreslår jeg, at det er det samme her⁶⁵.

102. Hvad sker der, hvis der synes at være konflikt mellem de to? I så fald foreslår jeg, at det, i lyset af Domstolens klare indikation i den pågældende sag af, at forordning nr. 1 *som udgangspunkt* gælder for ansøgere til udvælgelsesprøver og følgelig udvælgelsesprocedurer⁶⁶, er nødvendigt indledningsvis at søge at fortolke den eller de relevante bestemmelser i tjenestemandsvedtægten på baggrund af ordlyden i og formålet med forordning nr. 1 med henblik på at opnå det resultat, som den pågældende foranstaltning søger at opnå. Skulle dette ikke være muligt, mener jeg imidlertid, at der bør gives forrang til den bestemmelse, der har den tætteste og mest reelle forbindelse til den omtvistede situation. Hvis der i tjenestemandsvedtægten er fastsat en særlig ordning med det formål at regulere et bestemt aspekt af forholdet mellem den pågældende institution og en person, der er ansøger til en stilling som tjenestemand, har vilkårene for denne ordning forrang⁶⁷.

103. Af alle de ovennævnte grunde mener jeg, at Spaniens første anbringende bør tiltrædes.

63 – Jf. punkt 127 nedenfor.

64 – Dom af 27.11.2012 (C-566/10 P, EU:C:2012:752). Jf. punkt 74 ovenfor.

65 – Jf. punkt 75-83 ovenfor.

66 – Jf. punkt 90 ovenfor.

67 – For fuldstændighedens skyld bør jeg tilføje, at dette efter min opfattelse handler om anvendelse af generelle fortolkningsregler og ikke *lex specialis*-reglen. Anvendelsesområdet for forordning nr. 1 adskiller sig grundlæggende fra tjenestemandsvedtægtens anvendelsesområde. Førstnævnte fastsætter regler for brugen af de officielle sprog af og inden for institutionerne samt den måde, hvorpå de kommunikerer med EU-borgerne. Sidstnævnte indeholder en række bestemmelser, som skal regulere forholdet mellem disse institutioner og deres tjenestemænd og øvrige ansatte. Det forekommer mig ikke hensigtsmæssigt at beskrive sidstnævnte som en *lex specialis* til førstnævntes *lex generalis*. For en anden opfattelse henvises til min kollegas, generaladvokat Bobeks, forslag til afgørelse i sag C-621/16 P, Kommissionen mod Italien, punkt 144-151.

Det andet anbringende: tilsidesættelse af ansættelsesvilkårenes artikel 82 som følge af kravet om, at ansøgerne skal have »tilfredsstillende« kendskab til et andet af Den Europæiske Unions officielle sprog, uden at dette er nødvendigt for udførelsen af ansøgerens hverv, eller, subsidiært, uden at det er nødvendigt at fastsætte dette niveau til B2

104. Dette anbringende vedrører hovedsageligt fortolkningen af ansættelsesvilkårenes artikel 82, stk. 3, litra e), hvori det anføres, at en kontraktansat kun kan ansættes på betingelse af, at han fører bevis for indgående kendskab til et af de officielle sprog og »tilfredsstillende kendskab« til et andet af disse sprog, »i det omfang det er nødvendigt for udførelsen af hans hverv«.

105. Det er mest hensigtsmæssigt at opdele dette anbringende i to led. Med det første led har Spanien gjort gældende, at artikel 82, stk. 3, litra e), ikke bør fortolkes således, at et andet sprog kræves i alle tilfælde. Med det andet led synes Spanien at have gjort gældende, at selv om denne bestemmelse skal fortolkes således, at den kræver et andet sprog i alle tilfælde, eller den skal læses således, at der kræves et andet sprog i tilfælde af den omtvistede udvælgelsesprocedure, er det ikke nødvendigt at fastsætte niveauet til B2. Et lavere niveau ville være passende.

106. For så vidt angår anbringendets første led kræver Spaniens holdning, at artikel 82, stk. 3, litra e), læses således, at ordlyden »i det omfang det er nødvendigt for udførelsen af hans hverv« betyder, at behovet for et andet sprog kun opstår, for så vidt som den pågældende stilling kræver kendskab til et sådant sprog. Dette er ifølge Spanien ikke tilfældet her, da de primære opgaver for egnede ansøgere drejer sig om kørsel. Spanien har ligeledes gjort opmærksom på henvisningen i stillingsopslaget⁶⁸ til kendskab på niveau A2 til et sprog, der ikke er det første og andet sprog, som ansøgeren har angivet i sin ansøgning, som efter Spaniens opfattelse gør kendskab på B2-niveau til engelsk, fransk eller tysk unødvendigt.

107. Parlamentet har heroverfor gjort gældende, at Spanien har fejllæst artikel 82, stk. 3, og at kendskab til et andet sprog netop er påkrævet.

108. I denne forbindelse bør det bemærkes, at ordlyden i tjenstemandsvedtægtens artikel 28, litra f) (som gælder for ansættelse af tjenstemænd), ansættelsesvilkårenes artikel 12, stk. 2, litra e) (som gælder for midlertidigt ansatte) og ansættelsesvilkårenes artikel 82, stk. 3, litra e) (som gælder for kontraktansatte), er identisk. Selv om Parlamentet og Rådet havde mulighed for at vedtage en mindre eller en anderledes standard for så vidt angår de to sidste kategorier, er det åbenbart, at de har valgt ikke at gøre det.

109. Der er ganske vist forskelle i sprogkrav mellem den førstnævnte og de to sidstnævnte kategorier, for så vidt som tjenstemandsvedtægtens artikel 45, stk. 2, som udelukkende vedrører tjenstemænd, bestemmer, at »[t]jenstemænd skal før deres første forfremmelse efter ansættelsen påvise, at de har evne til at arbejde på et tredje sprog blandt dem, der er omtalt i omtalt i artikel 55, stk. 1, TEUF«.

110. Jeg kan dog ikke se, at denne yderligere bestemmelse betyder, at bestemmelserne med hensyn til sprogkundskaber ved ansættelse skal fortolkes forskelligt mellem tjenstemænd og øvrige ansatte. Jeg forstår den snarere således, at den forstærker reglen om, at alle ansatte ved institutionerne ved politisk beslutning har kendskab til mindst to af de officielle sprog. Tjenstemandsvedtægtens artikel 45, stk. 2, kan pr. definition ikke finde anvendelse på øvrige ansatte, eftersom reglerne om forfremmelse ikke gælder for dem.

68 – I afsnit VII, punkt 10.

111. Det følger af det ovenstående, at ansættelsesvilkårenes artikel 82, stk. 3, litra e), efter min opfattelse bør fortolkes således, at alle ansøgere med henblik på ansættelse ved institutionerne som øvrige ansatte er forpligtet til at føre bevis for kendskab til mindst to officielle sprog. Denne bestemmelse kan ikke fortolkes på en sådan måde, at kravet om et andet sprog kun finder anvendelse, hvis det kan påvises, at kendskab hertil er nødvendigt for udførelsen af ansøgerens hverv. Spaniens argument i denne henseende må derfor forkastes.

112. For så vidt angår Spaniens bemærkninger vedrørende henvisningen i stillingsopslaget til kendskab til et yderligere officielt sprog på A2-niveau er det vanskeligt at forstå, hvad denne medlemsstats præcise pointe er. Jeg hælder dog til at være enig med Parlamentet i, at det er baseret på en fejlagtig læsning af stillingsopslaget, hvori det blot angives, at ansøgere, som har kendskab til et eller flere andre officielle sprog på A2-niveau, kan prøves på dette kendskab. Det er ikke et forsøg på at indføre et yderligere element med hensyn til sprogkrav, som hver enkelt ansøger skal opfylde.

113. Af alle de ovennævnte grunde mener jeg, at det første led i dette anbringende bør forkastes.

114. For så vidt angår anbringendets andet led har Spanien gjort gældende, at selv om der kræves kendskab til et andet officielt sprog, er fastsættelsen af niveauet til B2 vilkårlig og kan ikke begrundes. Under hensyntagen til de arbejdsopgaver, chaufføren skal udføre, når han er ansat, som fremgår af listen i stillingsopslagets afsnit II, skal enhver begrundelse med hensyn til tjenestens interesse dokumenteres objektivt. Jeg bemærker her, at de arbejdsopgaver, der er fastsat i ansættelsesvilkårenes artikel 80, stk. 2, for ansatte, der ansættes i ansættelsesgruppe I, er meget forskellige fra dem, der gælder for de øvrige ansættelsesgrupper.

115. Parlamentet har gjort gældende, at niveau B2 er det niveau, der traditionelt har været anset for at udgøre »tilfredsstillende kendskab« og anvendes som sådan i udvælgelsesprøver og andre udvælgelsesprocedurer. Et sådant niveau står endvidere i rimeligt forhold til tjenestens behov, eftersom egnede ansøgers arbejdsopgaver ikke bør begrænses til de arbejdsopgaver, der er fastsat i stillingsopslaget⁶⁹, idet den deri angivne liste er vejledende og ikke udtømmende.

116. Udgangspunktet for enhver analyse af dette led i anbringendet må være den hensigtsmæssige fortolkning af ordlyden »tilfredsstillende kendskab til et andet af disse sprog, i det omfang det er nødvendigt for udførelsen af hans hverv« i ansættelsesvilkårenes artikel 82, stk. 3, litra e).

117. For så vidt som Parlamentet har søgt at hævde, at niveau B2 bør accepteres (i realiteten) uden videre, da niveau B2 udgør det, som Parlamentet har betegnet som den »traditionelle« fortolkning af ordet »tilfredsstillende«, skal dette argument efter min mening ikke tages til følge.

118. For det første har Parlamentet ved at lægge vægt på et ord (»tilfredsstillende«) ikke taget resten af bestemmelsen i betragtning, ifølge hvilken ansøgeren skal føre bevis for dette kendskab, »i det omfang det er nødvendigt for udførelsen af hans hverv«. De arbejdsopgaver, som egnede ansøgere i en udvælgelsesprocedure skal udføre, kan i sagens natur være betydeligt forskellige fra de arbejdsopgaver, der er fastsat i en anden udvælgelsesprocedure. Kravet kan derfor logisk set ikke være det samme i alle tilfælde.

119. For det andet ville Parlamentets argument være mere overbevisende, hvis ordet »tilfredsstillende« var sat i et eller andet forhold til den fælles europæiske referenceramme for sprog⁷⁰. Det er dog ikke tilfældet. Ifølge referencerammen inddeles kendskabsniveauet i tre hovedgrupper, nemlig »basisbruger« (niveau A), »selvstændig bruger« (niveau B) og »uafhængig bruger« (niveau C). Disse

69 – Jf. punkt 25 ovenfor.

70 – Jf. punkt 45ff. ovenfor.

repræsenterer objektive vurderinger. »Tilfredsstillende« er derimod en subjektiv vurdering. For at give mening skal den derfor have rod i en målestok, som kan vurderes. Denne målestok afhænger efter min opfattelse af, hvad der er behov for i den pågældende stilling. En ensartet prøve er aldeles u hensigtsmæssig i denne sammenhæng.

120. Med hensyn til det af Parlamentet anførte om, at fastsættelse af kravet til niveau B2 under alle omstændigheder kan være begrundet i tjenestens interesse, er det naturligvis korrekt, at Domstolen har anerkendt, at denne interesse kan begrunde, hvad der ellers ville udgøre en forskelsbehandling på grund af sprog. Samtidig har Domstolen imidlertid fastslået, at de pågældende interesser skal være objektivt begrundet, og niveauet for de krævede sprogkunderskab skal stå i et rimeligt forhold til tjenestens reelle behov⁷¹. I sidstnævnte henseende har Domstolen fastslået, at ulige behandling ikke må gå ud over, hvad der er nødvendigt for at nå det tilsigtede mål, og at det påhviler institutionerne at afveje den legitime målsætning, der berettiger den pågældende begrænsning, med målet om at udpege de mest kvalificerede ansøgere⁷².

121. For så vidt angår spørgsmålet, om der foreligger en legitim målsætning, har jeg tidligere konkluderet, at ansøgere skal føre bevis for deres kendskab til et andet officielt sprog⁷³. Det forekommer mig ikke uforholdsmæssigt at søge at måle dette kendskab ved henvisning til en anerkendt målestok. Det betyder imidlertid ikke, at det krævede kendskabsniveau i sig selv er forholdsmæssigt, og jeg mener, at det påhviler Parlamentet at fremlægge beviser til støtte for sit argument om, at niveau B2 kan begrundes. I denne henseende omfatter de vigtigste opgaver for egnede ansøgere kørsel, som Spanien med rette har påpeget, hvilket vil sige, at det kræves, at de skal være *faglærte, professionelle chauffører*. Det kan med rimelighed bemærkes i denne sammenhæng, at et krav til disse ansøgere om, at de også burde have investeret et antal timer i at opnå en sprogkvalifikation på niveau B2, hvilket kan overstige deres professionelle chaufføruddannelse med en faktor på over tre⁷⁴, mildt sagt forekommer ekstravagant. Endvidere kan et krav om, at en person, som ved ansættelse i institutionen aflønnes i ansættelsesgruppe I⁷⁵, skal have haft udgifter til de fornødne sprogkurser til at opnå sprogkompetence på niveau B2, siges at kræve særlig begrundelse.

122. Hvilke arbejdsopgaver forventes så de chauffører, der ansættes, at udføre? I listen i stillingsopslaget afsnit II understreges ikke unaturligt de aspekter af stillingen, der indebærer kørsel eller stærkt kørselsrelaterede opgaver. Nogle af opgaverne, f.eks. transport af varer, dokumenter og post samt på- og aflæsning af køretøjer, vil kun indebære lidt, om overhovedet nogen menneskelig kontakt⁷⁶. Andre opgaver, f.eks. befordring af fremtrædende personer og tjenestemænd og andre ansatte samt befordring af besøgende, kan forventes at kræve en vis evne til at kommunikere. Det bør bemærkes, at de førstnævnte opgaver skal udføres »navnlig i Bruxelles, Luxembourg og Strasbourg, men også i andre medlemsstater og tredjelande«.

123. Parlamentet har imidlertid gjort gældende, at det ikke er tilstrækkeligt blot at påberåbe sig listen over arbejdsopgaver, som fremgår af stillingsopslaget, for at få en komplet forståelse af de omhandlede opgaver. Denne liste er kun vejledende. Navnlig kan det kræves, at chauffører skal byde deres passagerer velkommen og besvare deres spørgsmål. De skal også være i stand til at forstå instrukser fra deres linjechefer og kommunikere med en række eksterne myndigheder såsom politi- og toldembedsmænd.

71 – Dom af 27.11.2012, Italien mod Kommissionen (C-566/10 P, EU:C:2012:752, præmis 88).

72 – Jf. i denne henseende dom af 27.11.2012, Italien mod Kommissionen (C-566/10 P, EU:C:2012:752, præmis 93 og 94).

73 – Jf. punkt 110 ovenfor.

74 – Jf. punkt 46 og 47 ovenfor.

75 – Det aktuelle lønniveau for kontraktansatte er beskrevet nærmere på https://epso.europa.eu/help/faq/2228_da

76 – For så vidt som disse arbejdsopgaver faktisk skal udføres af de pågældende chauffører. Jf. punkt 141 nedenfor.

124. Jeg vil gerne fremsætte to bemærkninger i denne henseende. Indledningsvis, hvis Parlamentet mener, at en bestemt opgave er væsentlig med hensyn til de arbejdsopgaver, der skal udføres, kan det med rimelighed forventes at give udtryk herfor ved at udarbejde en liste som den, der fremgår af stillingsopslaget afsnit II. Parlamentet kan ikke blot oplyse, at eftersom listen ikke er udtømmende, kan ansøgerne naturligvis forventes at skulle udføre andre opgaver. Ansøgere må med rette kunne forvente, at de kan stole på oplysningerne i en indkaldelse af interessetilkendegivelser med henblik på at afgøre, hvorvidt de vil indgive en ansøgning om at deltage i den pågældende udvælgelsesprocedure⁷⁷.

125. Tilsvarende kunne det imidlertid ikke kræves, at listen – der indledende havde ordlyden »[d]er kan f.eks. være tale om [...]« – skulle specificere alle aspekter af den fastsatte opgave. Ansøgerne bør forventes at forstå, at der kan være andre arbejdsopgaver ud over dem, der er anført på listen. I denne forbindelse kan det normalt forventes, at en chauffør, f.eks. når han befordrer passagerer, er i stand til at kommunikere med dem, og at den pågældende chauffør er i stand til at tale med en politibetjent, som standser bilen under en tur. Spørgsmålet er herefter, hvilket niveau af sprogkundskaber der med rimelighed kan kræves til disse formål.

126. Med hensyn til intern kommunikation er arbejdsopgaverne svarende til ansættelsesgruppe I i henhold til ansættelsesvilkårenes artikel 80 vejledende for, hvordan personer i denne ansættelsesgruppe forventes at udføre deres rolle i administrationen. Disse arbejdsopgaver omfatter »[m]anuelt arbejde og administrative støttefunktioner, som udføres under tilsyn af tjenestemænd eller midlertidigt ansatte«. I lyset heraf er det yderst vanskeligt at forstå, at niveau B2 – »kan forstå hovedpunkterne i en kompleks tekst om både konkrete og abstrakte emner [...]« – er objektivt nødvendigt for sådanne aktiviteter. Niveau A2 – »kan forstå sætninger og ofte anvendte udtryk, der omhandler vigtige, relevante dagligdags områder [...]« – ville sandsynligvis være en hensigtsmæssig målestok.

127. For så vidt angår kommunikationen med eksterne aktører, såsom de passagerer, der er beskrevet i punkt 122 ovenfor, og politi- og toldembedsmænd, er det værd at bemærke, at det spørgsmål, hvortil der skal tages stilling i forhold til proportionalitetsprincippet, er, om det pågældende krav er både hensigtsmæssigt og nødvendigt. Selv om der som led i chaufførernes arbejde kan være øjeblikke, hvor niveau B2 – eller endda et højere niveau, hvis det, der skal kommunikeres, er virkelig komplekst – kan være *nyttigt* i praksis, betyder det ikke, at dette niveau er »nødvendigt«. Når dette er tilfældet, forekommer det mig, at A2 sandsynligvis repræsenterer et hensigtsmæssigt og nødvendigt niveau ligeledes i denne kontekst.

128. På baggrund af det ovenstående mener jeg, at det andet led i Spaniens andet anbringende bør tiltrædes.

⁷⁷ – Jf. analogt dom af 27.11.2012, Italien mod Kommissionen (C-566/10 P, EU:C:2012:752, præmis 92).

Det tredje og det fjerde anbringende: tilsidesættelse af artikel 1 og 6 i forordning nr. 1, chartrets artikel 22, tjenestemandsvedtægtens artikel 1d, stk. 1 og 6, og ansættelsesvilkårenes artikel 82 på grund af begrænsning af valget af andet sprog under udvælgelsesproceduren til tre sprog (det tredje anbringende) og på grund af begrænsningen af valget af andet sprog til engelsk, fransk og tysk alene (det fjerde anbringende)

129. Med disse to anbringender, som bedst behandles sammen, har Spanien i det væsentlige gjort gældende, at der ikke er retsgrundlag for at begrænse valget af andet sprog i forbindelse med stillingsopslaget til tre sprog, og at kravet om engelsk, fransk og tysk under alle omstændigheder er vilkårligt. Spanien har særlig hævdet, at der ikke er nogen legitim målsætning, som ville begrunde en begrænsning: at selv om det blev antaget, at en sådan målsætning eksisterede, var kravet ikke forholdsmæssigt, og der blev ikke taget højde for behovet for at udvælge ansøgere, som havde ført bevis for det højeste kompetenceniveau.

130. Parlamentet har, selv om det har anerkendt, at ethvert argument, der støttes på tjenestens interesse, skal være objektivt begrundet og forholdsmæssigt, gjort gældende, at behovet for, at ansøgerne umiddelbart skal kunne indgå i det daglige arbejde, tjener som en sådan begrundelse. Eftersom engelsk, fransk og tysk, som udtrykkeligt formuleret i stillingsopslaget, stadig er de mest benyttede sprog i Parlamentet til både den interne og den eksterne kommunikation og i sagsbehandlingen, er kravet begrundet med den statistik, hvortil der henvises i punkt C i afsnit IV. Tjenestens interesse blev afvist med ansøgernes behov og kompetencer, da det var nødvendigt at sikre, at ansøgerne beherskede mindst et af disse sprog. Behovet for, at ansøgerne umiddelbart skal kunne indgå i det daglige arbejde er særlig relevant i forbindelse med kontraktansatte, da de kun ansættes i en begrænset periode.

131. Spanien har støttet sit tredje og sit fjerde anbringende på i) forordning nr. 1, ii) chartret og iii) tjenestemandsvedtægten og ansættelsesvilkårene. Det vigtigste aspekt af Spaniens påstande vedrører påstået forskelsbehandling på grund af sprog. Hvis en sådan forskelsbehandling konstateres, ville den være affødt af en række krav baseret på ansøgernes situation som kontraktansatte efter deres ansættelse. Det forekommer mig således, at det omtvistede spørgsmål i disse anbringender i det væsentlige er reglerne om forskelsbehandling i chartret og, mere grundlæggende, deres specifikke ordlyd som fastsat i ansættelsesvilkårenes artikel 80, stk. 4. Jeg vil derfor koncentrere min analyse nedenfor om dette aspekt.

– Fraværet af en legitim målsætning

132. Ovenfor har jeg omtalt kravet i henhold til tjenestemandsvedtægten og ansættelsesvilkårene om, at tjenestemænd og øvrige ansatte bør have kendskab til to officielle sprog, som udtryk for en politisk beslutning⁷⁸. Der findes ingen forarbejder, som kan afklare baggrunden for denne politik. Den kan imidlertid efter min opfattelse bedst forstås ved at henvise til situationen på tidspunktet for tjenestemandsvedtægtens vedtagelse i 1962. Det er nødvendigt at huske på, at de officielle sprog på det pågældende tidspunkt var begrænset til fire, og at fransk blev brugt som det eneste eller et udbredt sprog i tre af de seks oprindelige medlemsstater. I denne sammenhæng er det let at forstå, at reglernes forfattere måtte have ønsket at undgå en situation, hvor institutionerne hovedsagelig var fransktalende, for så vidt som mange af institutionernes tjenestemænd eller øvrige ansatte kun talte fransk. Der burde derfor være et krav om et andet sprog⁷⁹. En sådan tilgang kunne således siges at være inkluderende frem for ekskluderende.

78 – Jf. punkt 110 ovenfor.

79 – Et tilsvarende ræsonnement kan siges at ligge til grund for formuleringen i tjenestemandsvedtægtens artikel 27 om, at »[i]ngen stillinger kan forbeholdes statsborgere fra en bestemt medlemsstat«.

133. Som nævnt⁸⁰ erindrer jeg ligeledes om Domstolens konstatering af, at ingen af institutionerne har benyttet muligheden i medfør af artikel 6 i forordning nr. 1 for at vedtage en forretningsorden med specifikation af, hvilke af de officielle sprog der skal bruges i bestemte tilfælde. Tjenestemandsvedtægten og ansættelsesvilkårene indeholder ingen bestemmelser herom; med andre ord henviser de ikke til forhold, der skal tages i betragtning ved begrænsning af sprogvælget. Der er således ikke fastsat udtrykkelige kriterier, der gør det muligt at begrænse valget af andet sprog, uanset om det drejer sig om de tre sprog, der er angivet i stillingsopslaget, eller andre officielle sprog⁸¹.

134. Domstolen har ikke desto mindre meget tydeligt anerkendt, at begrænsninger som dem, der fremgår af stillingsopslaget, i visse tilfælde *kan* være begrundet. Navnlig har Domstolen fastslået, at tjenestens interesse kan udgøre en legitim målsætning som omhandlet i tjenestemandsvedtægten artikel 1d, stk. 6, der tillader begrænsninger af det overordnede forbud på grund af bl.a. sprog som fastsat i stk. 1 i nævnte artikel. Der skal dog foreligge en objektiv begrundelse, og begrænsningen skal være forholdsmæssig⁸². Spørgsmålet er derfor, om disse begrænsninger kan påberåbes som støtte i den foreliggende sag.

135. Jeg vil behandle forholdene vedrørende proportionalitet nærmere nedenfor⁸³. Umiddelbart vil jeg simpelthen tage til efterretning, at hvad angår både dette synspunkt og spørgsmålet om, hvorvidt der er fremført en objektiv begrundelse, tilkommer det Parlamentet at konstatere, at det er tilfældet, da Parlamentet er den part, der søger at begrunde afvigelsen fra det generelle princip om, at der ikke må forekomme forskelsbehandling. Følgelig er det nødvendigt at konstatere, om den begrundelse, som Parlamentet har gjort gældende i kraft af punkt C i afsnit IV i stillingsopslaget, er berettiget.

136. I denne sammenhæng har Parlamentet lagt stor vægt på behovet for, at ansøgerne umiddelbart skal kunne indgå i det daglige arbejde, når de er ansat. Det har i svarskriftet anført, at dette er endnu mere presserende i lyset af, at kontraktansatte såsom chauffører skal ansættes i en begrænset periode.

137. Et sådant argument hviler efter min opfattelse på en grundlæggende misforståelse. Jeg har tidligere anført, at personale såsom chauffører ikke længere kan blive ansat som tjenestemænd, da tjenestemandsvedtægten er til hinder herfor. De skal i stedet ansættes som kontraktansatte – i det normale forløb i henhold til ansættelsesvilkårenes artikel 3a⁸⁴. Det fremgår klart af ansættelsesvilkårenes artikel 85, stk. 1, at disse ansatte efter den første forlængelse af deres kontrakt skal ansættes *på ubestemt tid*. I denne henseende er de ligestillet med tjenestemænd, som kan udtræde af tjenesten af de grunde, der fremgår af tjenestemandsvedtægten artikel 47, hvoraf de vigtigste er fratrædelse eller pensionering. De kan *ikke* sidestilles med kontraktansatte, som er ansat i henhold til ansættelsesvilkårenes artikel 3b, og hvis ansættelse i medfør af artikel 88 er begrænset til maksimalt seks år, som i mange tilfælde kan eller vil være en kortere ansættelsestid. Det er således helt forkert at tale om, at de omtvistede ansatte nødvendigvis kun er ansat i kort tid⁸⁵. Parlamentets argument har således ikke hold i virkeligheden.

138. Selv hvis det antages, at kravet om umiddelbart at kunne indgå i det daglige arbejde omfatter alle ansatte, uanset vilkår, som ansættes af institutionerne, er det værd at stoppe op og overveje, hvad dette udtryk egentlig kan betyde. Det forekommer mig naturligt, at en EU-institution, på samme måde som enhver anden arbejdsgiver, ønsker at ansætte personale, der er i stand til at påbegynde arbejdet

80 – Jf. punkt 40 ovenfor.

81 – Jf. dom af 27.11.2012, Italien mod Kommissionen (C-566/10 P, EU:C:2012:752, præmis 83 og 85).

82 – Jf. i denne henseende dom af 27.11.2012, Italien mod Kommissionen (C-566/10 P, EU:C:2012:752, præmis 87 og 88).

83 – Jf. punkt 144-150 nedenfor.

84 – Jf. punkt 52 ovenfor. I stillingsopslagets afsnit IX bekræftes det, at de pågældende ansatte skulle ansættes i henhold til denne bestemmelse.

85 – Dette synspunkt fremgår netop af stillingsopslagets afsnit IX, hvori der henvises til, at den anden forlængelse af kontrakten er på ubestemt tid.

umiddelbart. Men dette behøver ikke at betyde, især ikke i forhold til personer, der kan ansættes på ubestemt tid, at de skal være i stand til at indgå fuldt ud i alle aspekter af arbejdsopgaverne lige fra den første dag. Uddannelse kan tilbydes og bliver det ofte, således at nyansatte kan arbejde på det krævede niveau i alle aspekter af deres stilling.

139. For så vidt angår de tre sprog, der er specificeret i punkt C i afsnit IV i stillingsopslaget, har Parlamentet fremlagt statistik, som er baseret på de sprogkundskaber, som de ansatte har anført i de årlige bedømmelsesrapporter, hvor 92% af de ansatte har »tilfredsstillende« kendskab til engelsk, 84% til fransk og 56% til tysk. Selv om det ikke udtrykkeligt fremgår af den ledsagende tekst, kan disse tal i det væsentlige antages at være relevante for intern kommunikation. For så vidt angår arbejdsopgaver, der er specifikke for stillingen, har Parlamentet gjort gældende, at chaufførernes »primære opgave« efter deres ansættelse er befordring af medlemmer af Europa-Parlamentet. Ifølge erklæringerne fra 2014 forstod 97% af de ansatte engelsk, 61% fransk og 37% tysk. På grundlag heraf har Parlamentet gjort gældende, at valget af de tre sprog kan forklares med, at »chaufførerne skal kunne kommunikere mest muligt med medlemmer af Europa-Parlamentet på et sprog, som sidstnævnte forstår«. Hvad angår medlemmer af det diplomatiske korps og andre fremtrædende personer har Parlamentet anført, at engelsk er det mest udbredte sprog. Det har tilføjet, at fransk er det mest udbredte sprog i Bruxelles, Luxembourg og Strasbourg, mens tysk også spiller en vigtig rolle i den anden af disse byer.

140. Det, jeg har vanskeligt ved at forstå ved Parlamentets indlæg i denne henseende, er, at det synes at mangle en overordnet sammenhæng. For så vidt angår brugen af engelsk i forbindelse med intern kommunikation kan det bemærkes, at 92% i praksis er så tæt på 100%, at det egentlig ikke gør nogen betydelig forskel. Det samme kan siges om tallet for fransk, 84%, dog med mindre styrke. Det samme kan ikke siges om tysk, hvor tallet er 56%. Såfremt en ansøger med tysk som andet sprog bliver ansat, vil der være risiko for, at halvdelen af hans kolleger ikke kan kommunikere med ham⁸⁶. Derfor kan det ikke siges, at en egnet ansøger ved at have et af de tre pågældende sprog kan være sikker på at kunne kommunikere med sine kolleger.

141. For så vidt angår de faktiske arbejdsopgaver, som de pågældende chauffører skal udføre, har Parlamentet klart gjort gældende under retsmødet, at uanset oversigten over arbejdsopgaver i stillingsopslagets afsnit II ville chaufførerne faktisk ikke blive pålagt at transportere post, da det hører ind under andre dele af Parlamentets tjenestegrene⁸⁷. Adspurgt om punktet »kontorarbejde og logistisk støtte« betød, at de skulle udføre kontorarbejde, har Parlamentet anført, at det skulle de ikke, og hvis det var tilfældet, ville det kun forekomme meget sjældent⁸⁸. Adspurgt om, hvorfor nederlandsk ikke også skulle være et krav som et af de pågældende sprog, eftersom det tydeligvis ville være relevant for arbejdsopgaver, der primært udføres i Bruxelles⁸⁹, var Parlamentet ude af stand til at give et nyttigt svar.

86 – Medmindre de kommunikerer på hans hovedsprog, naturligvis.

87 – Parlamentet har under retsmødet anerkendt, at oversigten over arbejdsopgaver for chauffører var det, det har betegnet som »generisk«.

88 – Hvad angår det, som Parlamentet i svarkriftet har betegnet som »sagsbehandling«, er holdningen sprogligt mærkværdig. Udtrykket synes at være blevet brugt i EPSO's standardformular under redegørelsen for kravet om et andet sprog i visse meddelelser om udvælgelsesprøver. Det kan siges at give en vis mening i forhold til ansættelse af f.eks. administratorer. I den engelsksprogede version af stillingsopslaget er udtrykket »handling of cases« imidlertid fjernet og erstattet – antagelig bevidst – med ordene »day-to-day work«. Baggrunden var formentlig, at de opgaver, som chaufførerne forventedes at skulle udføre, ikke rutinemæssigt (eller slet ikke) ville omfatte sagsbehandling. Dette blev hverken afspejlet i den franske eller tyske tilsvarende formulering, som begge henviste til »sagsbehandling« (henholdsvis »traitement des dossiers« og »Bearbeitung von Akten«). Det er således langt fra klart, hvad Parlamentet har haft i tankerne. Det forekommer mig imidlertid, at i) sagsbehandling netop må være en højst usandsynlig normal arbejdsopgave for en chauffør, og at ii) brugen af henvisningen på engelsk til »day-to-day work« faktisk ikke tilføjer noget i realiteten, eftersom spørgsmålet drejer sig om sprogkrav til egnede ansøgere ved udførelse af deres arbejdsopgaver, og disse aspekter er allerede tilstrækkeligt dækket af henvisningerne i teksten til intern og ekstern kommunikation.

89 – Jf. stillingsopslagets afsnit I.

142. For nu at behandle ekstern kommunikation forekommer det, at i forbindelse med det, som Parlamentet har betegnet som den »primære opgave« for chauffører, dvs. befordring af medlemmer af Europa-Parlamentet, er antallet af medlemmer af Europa-Parlamentet, som forstår engelsk – som også siges at være det bedst egnede sprog til kommunikation med besøgende – ekstremt højt, nemlig 97%. Fransk kan med 61% siges at være »nyttigt«, men yder på ingen måde garanti for kommunikation, mens tysk med 37% ville betyde, at 63% af passagererne ikke kunne gøre sig forståelige. Sprogkravet bliver således meningsløst.

143. Det følger af det ovenstående, at selv om målsætningen kan have været legitim, nemlig tjenestens interesse, manglede den efter min opfattelse en objektiv begrundelse. Det kræver, at begrænsningen til en vis grad burde have været rodfæstet i realiteten, og det element har efter min opfattelse tydeligvis manglet.

– *Proportionalitet*

144. I forbindelse med det andet anbringende har jeg allerede indikeret, at det er nødvendigt at tage hensyn til den pågældende stillings behov ved bestemmelse af, hvorvidt et krav er hensigtsmæssigt⁹⁰. Det samme gælder efter min opfattelse i forhold til det tredje anbringende. Eftersom jeg har konkluderet, at der ikke var objektiv begrundelse for de sproglige begrænsninger ifølge stillingsopslaget, er det ikke strengt nødvendigt at tage fat på spørgsmålet om proportionalitet. Jeg vil imidlertid berøre det kort for fuldstændighedens skyld.

145. Det vil jeg gøre ved at henvise til to præmisser i Domstolens dom i sagen Italien mod Kommissionen⁹¹.

146. For det første fastslog Domstolen i dommens præmis 94, efter at have noteret sig kravet i tjenstemandsvedtægtens artikel 27 om, at institutionen ved ansættelse af tjenstemænd skal sikre, at de »opfylder de højeste krav til kvalifikationer, indsats og integritet«, at det påhviler institutionerne at afveje den legitime målsætning, der berettiger begrænsningen af antallet af sprog til brug for udvælgelsesprøverne, med målet om at udpege de mest kvalificerede ansøgere.

147. I denne henseende har Parlamentet søgt at gøre gældende, at eftersom forpligtelsen til at udvælge personer, som opfylder de højeste krav til kvalifikationer, kun gælder for tjenstemænd og midlertidigt ansatte⁹², er udvælgelse af højt kvalificerede ansøgere som kontraktansatte ikke et relevant spørgsmål.

148. Dette kan efter min mening ikke være korrekt. Hvis ansættelsesvilkårene ikke indeholder bestemmelser om kontraktansatte, er det fordi disse vilkår skal tage højde for, at der kan være tilfælde, hvor sådanne ansatte med det samme skal udføre kortvarige kontrakter, og hvor spørgsmålet er »kan denne person udføre jobbet?« og ikke »er denne person blandt de personer, som bedst kan udføre jobbet?«. Det kræver en vis indbygget fleksibilitet. Det kan ikke betyde, at kravet om at lede efter et højt kvalitetsniveau på en eller anden måde skal tilsidesættes for alle ansatte af denne type. Medmindre andet kræves af omstændighederne, burde institutionerne (på præcis samme måde som enhver anden arbejdsgiver) søge at rekruttere personale, der opfylder de højeste krav til kvalifikationer, til at udføre jobbet, på nøjagtig samme måde som de burde lede efter personale, som opfylder de højeste krav til indsats og integritet. Det forekommer mig at være indlysende.

90 – Jf. punkt 119 ovenfor.

91 – Dom af 27.11.2012 (C-566/10 P, EU:C:2012:752).

92 – Jf. henholdsvis tjenstemandsvedtægtens artikel 27 og ansættelsesvilkårenes artikel 12, stk. 1.

149. For det andet fastslog Domstolen i præmis 96 og 97 i samme dom først, at sprogkunderskaber for institutionernes tjenestemænd er, hvad den omtalte som »et væsentligt element i deres karriere«, og at kendskab til et tredje sprog er relevant for deres forfremmelse. Domstolen fastslog, at det derfor påhviler institutionerne at foretage en afvejning af den legitime målsætning, der er omtalt i punkt 146 ovenfor, og de rekrutterede tjenestemænds muligheder for inden for institutionerne at lære de sprog, der er nødvendige, henset til tjenestens interesse.

150. Dette ræsonnement kan ikke i sin helhed overføres til den foreliggende sag, eftersom kontraktansatte ikke er kvalificeret til forfremmelse. Det gør imidlertid ikke indgreb i det underliggende synspunkt, nemlig at institutionerne i overvejelsen af, om det er *nødvendigt* at pålægge et sprogkrav som det i den foreliggende sag omtvistede, til enhver tid bør huske på, at det er muligt at tilbyde de personer, de rekrutterer, sprogtræning med henblik på at lære et nyt sprog eller forbedre kendskabet til et sprog, de allerede kender. Der er intet i den foreliggende sag, der tyder på, at Parlamentet har anvendt dette perspektiv i sin tilgang til spørgsmålet.

– *Foreløbig konklusion vedrørende det tredje og det fjerde anbringende*

151. Det væsentlige i det tredje anbringende er Spaniens argument om, at Parlamentet ved at begrænse valget af andet sprog i stillingsopslaget har tilsidesat EU-retten og navnlig har tilsidesat den regel, der forbyder forskelsbehandling på grund af sprog. Såfremt begrænsningen var mindre restriktiv, ville det være muligt – f.eks. – at medtage spansk på listen over tilladte valg af andet sprog.

152. Når det er sagt, er det klart, som jeg har anført ovenfor, at en institution som Parlamentet *kan* pålægge begrænsninger i denne henseende, forudsat at der foreligger en objektiv begrundelse, og at proportionalitetsprincippet er overholdt⁹³. De krav, som de pågældende begrænsninger har repræsenteret i den foreliggende sag – eller mere præcist Spaniens påstande om, at de ikke er blevet opfyldt for så vidt angår stillingsopslaget – er genstanden i det fjerde anbringende.

153. For så vidt som Spanien ved det tredje anbringende imidlertid har søgt at tilføje yderligere elementer til spørgsmålet, går dette efter min opfattelse videre end Domstolens kompetence. Søgsmålet blev anlagt i henhold til artikel 263 TEUF. Denne bestemmelse giver Domstolen kompetence til at »[prøve] lovligheden af lovgivningsmæssige retsakter« vedtaget af bl.a. Parlamentet, der skal have retsvirkning over for tredjemand. Selv om det kan være tilfældet, at stillingsopslaget ville have været gyldigt, hvis valget af andet sprog havde været bredere (eller snævrere), er det ikke et spørgsmål, som Domstolen kan spekulere om, og følgelig ikke et forhold, som Domstolen kan træffe afgørelse om⁹⁴.

154. Af den grund mener jeg, at det tredje anbringende bør forkastes.

155. Af alle de grunde, der fremgår af punkt 132-150 ovenfor, mener jeg derimod, at det fjerde anbringende bør tiltrædes.

93 – Jf. punkt 134 ovenfor.

94 – Jf. også punkt 169 nedenfor.

Påstandens omfang

156. Spanien har ikke blot nedlagt påstand om annullation af selve stillingsopslaget, men også af databasen over egnede ansøgere, der er oprettet i henhold til afsnit VIII. Spanien har bemærket, at registrering i databasen ikke udgør nogen garanti for ansættelse, og at princippet om beskyttelse af berettigede forventninger således ikke tilsidesættes, såfremt den annulleres. Såfremt databasen opretholdes, opretholdes den ulovlighed, som ligger til grund for stillingsopslaget, potentielt på ubestemt tid.

157. Parlamentet har gjort gældende, at rettighederne for de ansøgere, hvis navne er opført i databasen, netop er beskyttet af dette princip, en holdning, som Parlamentet har hævdet afspejles i både Domstolens og Rettens praksis.

158. Domstolen fastslog ganske vist i dommen i sagen Italien mod Kommissionen, at ansøgerne til de omtvistede udvælgelsesprøvers berettigede forventninger i den pågældende sag betød, at der ikke skulle rejses tvivl om resultaterne af disse udvælgelsesprøver⁹⁵. Dermed annullerede Domstolen meddelelserne om udvælgelsesprøver i sig selv, mens resultaterne fik lov til at bestå.

159. Retten har gjort det samme i en række senere domme⁹⁶.

160. I en af sine tidligere domme⁹⁷ brugte Retten tid på at analysere situationen for ansøgere til den pågældende udvælgelsesprøve. Den bemærkede navnlig, at de havde investeret en vis indsats i at forberede sig til en udvælgelsesprøve i henhold til en meddelelse, som de havde betragtet som gyldig. Den omstændighed, at det længe efter udvælgelsesprøvens afslutning fremgik, at meddelelsen, efter en dom afsagt i en anden, men lignende, sag, var behæftet med en ulovlighed, kunne ikke skade deres berettigede forventninger⁹⁸.

161. Jeg har en vis sympati med Rettens holdning i den pågældende sag. Ikke desto mindre forekommer det mig at være grundlæggende, at det synspunkt, der kom til udtryk der, blev godkendt mindre end et år efter Domstolens dom i sagen Italien mod Kommissionen⁹⁹. For så vidt angår den foreliggende sag er der i skrivende stund gået over fem år siden den pågældende dato. Der kan på ingen måde være tale om, at de berettigede forventninger skulle fortsætte på ubestemt tid. Følgelig er jeg enig i den holdning, som Spanien har gjort gældende. Databasen bør derfor annulleres sammen med selve stillingsopslaget.

Afsluttende bemærkninger

162. Jeg fremsætter følgende bemærkninger, inden jeg fremsætter mit forslag til afgørelse.

95 – Dom af 27.11.2012 (C-566/10 P, EU:C:2012:752, præmis 103).

96 – Jf. dom af 12.9.2013, Italien mod Kommissionen (T-142/08, ikke trykt i Sml., EU:T:2013:422, præmis 51), af 12.9.2013, Italien mod Kommissionen (T-164/08, ikke trykt i Sml., EU:T:2013:417, præmis 51), af 12.9.2013, Italien mod Kommissionen (T-126/09, ikke trykt i Sml., EU:T:2013:415, præmis 49), af 12.9.2013, Italien mod Kommissionen (T-218/09, ikke trykt i Sml., EU:T:2013:416, præmis 37), af 16.10.2013, Italien mod Kommissionen (T-248/10, ikke trykt i Sml., EU:T:2013:534, præmis 45-51), af 24.9.2015, Italien og Spanien mod Kommissionen (T-124/13 og T-191/13, EU:T:2015:690, præmis 151), af 17.12.2015, Italien mod Kommissionen (T-275/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2015:1000, præmis 133), af 17.12.2015, Italien mod Kommissionen (T-295/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2015:997, præmis 191), af 17.12.2015, Italien mod Kommissionen (T-510/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2015:1001, præmis 162), og af 15.9.2016, Italien mod Kommissionen (T-353/14 og T-17/15, EU:T:2016:495, præmis 213).

97 – Dom af 16.10.2013, Italien mod Kommissionen (T-248/10, ikke trykt i Sml., EU:T:2013:534, præmis 45-51).

98 – Jf. dommens præmis 48.

99 – Dom af 27.11.2012 (C-566/10 P, EU:C:2012:752).

163. For det første forekommer det, uanset den lange række domme, som er omtalt i fodnote 95 og 96 ovenfor, at visse institutioner¹⁰⁰ i tæt samarbejde med EPSO er fortsat med at organisere udvælgelsesprøver og udvælgelsesprocedurer, hvori de har pålagt i det væsentlige lignende krav til ansøgernes andet sprog og benyttet i det væsentlige lignende formuleringer med hensyn til disse krav i de dertil knyttede meddelelser om udvælgelsesprøver eller indkaldelser af interessetilkendegivelser¹⁰¹. Det har de gjort på grundlag af, at selv om meddelelsen eller stillingsopslaget annulleres i et efterfølgende søgsmål ved EU's retsinstanser, annulleres resultaterne, i form af listerne over egnede ansøgere, ikke.

164. I en europæisk Union, der bygger på retsstatsprincippet, er en sådan adfærd hos visse af dens institutioner efter min mening intet mindre end skandaløs. Den bør ophøre øjeblikkeligt.

165. For det andet og hvad angår de sprog, som Parlamentet har udvalgt som valgmuligheder for andet sprog i stillingsopslaget, er valget af engelsk, fransk og tysk ikke nogen nyhed. Denne kombination har netop været genstand for søgsmål, hvori sagsøgeren fik medhold, i talrige sager ved Domstolen og Retten¹⁰². EPSO synes dog i det mindste i nogle af de seneste udvælgelsesprøver at have opgivet denne tilgang til fordel for en ordning, hvor ansøgerne frit kan vælge deres andet sprog blandt alle de officielle sprog (og endda kan vælge mere end et). Når den pågældende frist er udløbet, erklæres de fem sprog, som hyppigst angives af ansøgerne, med forbehold for en gennemgang i tjenestens interesse, for valgmuligheder for andet sprog til udvælgelsesprøven. Ansøgere, som ikke har angivet nogen af disse sprog, vil blive diskvalificeret¹⁰³. Et sådant efterspørgselsdrevet system forekommer mig at have to fordele. For det første kan det bedre afspejle de kundskaber, som ansøgerne faktisk måtte have. For det andet forhindrer det de (efter min opfattelse temmelig alvorlige) fælder, som forekommer i den omtvistede ordning i den foreliggende sag, nemlig at indførelse af kravet om engelsk, fransk og tysk som valgmuligheder for andet sprog vil betyde, at brugen af disse sprog vil blive fastlåst inden for institutionerne, om ikke i ubegrænset tid, så i det mindste i et længere tidsrum. Jeg bemærker ligeledes en passant, at for en af disse udvælgelsesprøver¹⁰⁴ var svarprocenterne som følger: engelsk 97,86%, fransk 51,30%, spansk 27,98%, italiensk 26,73% og tysk 19,33%¹⁰⁵. Det viser, at det efter min mening kan være uklogt automatisk at give tysk den prominente placering, som det har haft tidligere. Der er dog også efter min opfattelse mindst én potentiel ulempe i ordningen, for så vidt som den ikke giver garanti til ansøgere, som forbereder sig til udvælgelsesprøven, og hvis andet/andre sprog i sidste ende kan vise sig ikke at være blandt dem, der udvælges til det videre forløb. Dette spørgsmål er imidlertid ikke omtvistet i den foreliggende sag, og jeg vil bevidst ikke behandle det yderligere.

166. Mere generelt foreslog jeg i punkt 119 ovenfor, at en overordnet, ensartet fremgangsmåde var uhensigtsmæssig med henblik på fastsættelse af niveauet for sprogkundskaber, der kræves af chauffører i den foreliggende sag. Det samme gælder efter min opfattelse den måde, hvorpå sprogkrav som helhed er fastsat i åbne udvælgelsesprøver og indkaldelser af interessetilkendegivelser.

100 – Med Domstolen som undtagelse, understreger jeg.

101 – Jf. punkt 58 ovenfor.

102 – Jf. dom af 27.11.2012, Italien mod Kommissionen (C-566/10 P, EU:C:2012:752 og den i fodnote 96 ovenfor nævnte retspraksis).

103 – Jf. Meddelelse om åben udvælgelsesprøve – EPSO/AD/338/17 – Administratorer (AD 5) (EUT 2017, C 99 A, s. 1), Meddelelse om åben udvælgelsesprøve – EPSO/AST-SC/06/17 – Sekretærer/kontorassistenter (SC 1 og SC 2) (EUT 2017, C 377 A, s. 1) og Meddelelse om åben udvælgelsesprøve – EPSO/AD/356/18 – Administratorer (AD 5) (EUT 2018, C 88 A, s. 1).

104 – EPSO/AD/356/18 – Administratorer (AD 5). Jf. https://epso.europa.eu/apply/job-offers/news/3189_languages-candidates-2018-graduate-administrators-competition_da

105 – For de to øvrige udvælgelsesprøver var det tilsvarende tal: (for EPSO/AD/338/17 – Administratorer (AD 5)) engelsk 97,31%, fransk 52,07%, spansk 27,29%, italiensk 26,83% og tysk 18,69% (jf.

https://epso.europa.eu/apply/job-offers/news/2533_languages-candidates-graduate-administrators-2017-competition_da) og (for EPSO/AST-SC/06/17 – Sekretærer/kontorassistenter (SC 1 og SC 2)) engelsk 91,16%, fransk 56,82%, italiensk 31,27%, spansk 26,22% og tysk 9,99% (jf. https://epso.europa.eu/apply/job-offers/news/2893_languages-candidates-secretaries-clerks-2017-competition_da).

167. Dette er især tilfældet, når der er behov for ansøgere, som, når de er ansat, kan udføre en bestemt opgave eller række af opgaver. Hvis der således kræves ansøgninger til stillinger som midlertidigt ansatte i en ny underenhed, som bliver ansvarlig for regionaludvikling i bjergområderne i Grækenland, vil det normalt ikke udgøre noget stort problem at begrunde en angivelse af, at ansøgerne bør have græsk som et af deres sprog. Det samme vil f.eks. være tilfældet for så vidt angår udvælgelsesprøver for oversættere eller jurist-lingvister, som skal oversætte til et bestemt sprog.

168. Jeg anerkender, at opgaven bliver vanskeligere, når der er tale om almindelige udvælgelsesprøver. Det forholder sig ikke desto mindre stadig sådan, at enhver begrænsning skal forfølge en legitim målsætning og være forholdsmæssig. Jeg vil gerne fremsætte to bemærkninger i denne sammenhæng. For det første er hovedformålet med enhver given udvælgelsesprøve eller udvælgelsesprocedure – med forbehold for eventuelle specifikke krav vedrørende sprog i øvrigt i ethvert givent tilfælde – at udvalge de bedste ansøgere til stillingen, dvs. de ansøgere, der opfylder de højeste krav til kvalifikationer¹⁰⁶. Ud fra det perspektiv vil sprogkravene fra den institution, der rekrutterer, eller EPSO som agent for de institutioner, det repræsenterer, være sekundære. De skal derfor være skræddersyet til at opfylde dette hovedformål.

169. For det andet indebærer enhver beslutningsproces, at der fastlægges linjer, og jeg kan ikke se stillingsopslaget som værende af kritisabel karakter, blot for så vidt som det har forsøgt at gøre dette ved at kræve, at ansøgerne har et af de tre sprog som andet sprog. Det er et vanskeligere spørgsmål, hvor barrieren bør fastsættes. Hvis kun to sprog var ønskeligt, ville en begrundelse af dette valg ikke forekomme mig nødvendigvis at være en umulig opgave i enhver situation, men det ville kræve en specifik analyse og en udtrykkelig begrundelse i hvert enkelt tilfælde. Omvendt vil det være urealistisk at fastsætte niveauet til et urimeligt højt tal – f.eks. et krav om at vælge mellem mindst ti sprog. Hvad der er hensigtsmæssigt, kræver omhyggelige overvejelser i hvert enkelt tilfælde, og hvis tallet skal være forholdsmæssigt, bør det være rimeligt. Følgelig gælder, for blot at tage et enkelt eksempel, at hvis de statistikker, som ligger til grund for et krav, viser, at kendskabet til sprog »A« er 26,3% og kendskabet til »B« er 25,7%, vil det være vanskeligt, og sandsynligvis umuligt, at begrunde medtagelse af sprog »A«, men udelukkelse af sprog »B«.

Sagsomkostninger

170. I henhold til artikel 138, stk. 1, i Domstolens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Eftersom jeg mener, at Domstolen bør tiltræde Spaniens påstande på grundlag af alle Spaniens anbringender, bortset fra det tredje anbringende, bør Parlamentet betale sagsomkostningerne.

Forslag til afgørelse

171. I lyset af samtlige ovenstående betragtninger mener jeg, at Domstolen bør træffe følgende afgørelse:

- »– Indkaldelse af interessetilkendegivelser Kontraktansatte – Ansættelsesgruppe I – Chauffører (M/K) – EP/CAST/S/16/2016 samt den database, der er oprettet i henhold til afsnit VIII heri, annulleres.
- Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.«

106 – Jf. tjenestemandsvedtægtens artikel 27 vedrørende ansættelse af tjenestemænd og jf. generelt punkt 148 ovenfor.

BILAG

Den fælles europæiske referenceramme for sprog

Fælles referenceniveauer

UAFHÆNGIG BRUGER	C2	Kan uden besvær forstå næsten alt, hvad han/hun læser eller hører. Kan opsummere informationer og argumenter fra både mundtlige og skrevne kilder og gengive disse på en sammenhængende måde. Kan udtrykke sig spontant, meget flydende og præcist, med evne til at gennemskue betydningsnuancer selv i komplekse sammenhænge.
	C1	Kan forstå og gennemskue et bredt udvalg af længere, krævende tekster. Kan udtrykke sig flydende og spontant uden alt for synligt at lede efter ordene. Kan bruge sproget effektivt og nuanceret i såvel sociale, som studiemæssige og professionelle sammenhænge. Kan udtrykke sig klart og velstruktureret om komplekse emner samt benytte sproglige redskaber, der sikrer sammenhæng og overblik i det, han/hun vil udtrykke.
SELVSTÆNDIG BRUGER	B2	Kan forstå hovedpunkterne i en kompleks tekst om både konkrete og abstrakte emner, herunder faglige diskussioner inden for et for han/hende kendt fagområde. Kan indgå i samtale med »native speakers« med så meget fluency og spontanitet, at samtalen ikke bliver anstrengende for nogen af parterne. Kan udtrykke sig klart og detaljeret om en bred vifte af emner, fremsætte sin mening om dagsaktuelle begivenheder samt udtrykke fordele og ulemper, når han/hun skal forholde sig til forskellige problemstillinger.
	B1	Kan forstå hovedpunkterne i en klar fremstilling om dagligdags forhold, som man støder på i forbindelse med arbejde, skole, fritidsaktiviteter mv. Kan håndtere de fleste situationer, som kan forudses i forbindelse med at rejse i et land, hvor sproget tales. Kan producere en enkel, sammenhængende tekst om dagligdags emner og emner, som har han/hendes specielle interesse. Kan redegøre for en oplevelse, en begivenhed, for personlige drømme og mål samt kort fremføre begrundelser og forklaringer i forbindelse med et personligt projekt.
BASISBRUGER	A2	Kan forstå sætninger og ofte anvendte udtryk, der omhandler vigtige, relevante dagligdags områder (f.eks. basale oplysninger om sig selv og sin familie, om indkøb, omgivelser og arbejde). Kan kommunikere om enkle og dagligdags emner, der kun kræver en enkel og direkte udveksling af information. Kan med enkle udtryk beskrive hans/hendes baggrund og nærmiljø samt udtrykke umiddelbare behov.
	A1	Kan forstå og bruge almindelige, enkle dagligdags udtryk til at få opfyldt helt konkrete kommunikationsbehov. Kan præsentere sig selv eller andre, kan både stille og besvare spørgsmål om personlige forhold, som fx hvor han/hun bor, mennesker, han/hun kender, eller ting, som han/hun har. Kan indgå i en enkel samtale, hvis den anden part taler langsomt og tydeligt og er indstillet på at hjælpe.